

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1048

DE KLEINE VIOLISTE.

20 cent

Raffles en Charles waren in de schaduw van de koetspoort blijven staan.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHENGRACHT 72, AMSTERDAM,
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De kleine violiste.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET ZWARTE MEISJE.

Het was omstreeks halfnegen in den morgen, toen twee goed gekleede heeren langzaam wandelden door de Rue Gabrielle, één van de oudste en schilderachtigste straten van de wijk van Montmartre te Parijs en die in een grooten boog omhoog loopt langs de helling van den beroemden heuvel, op welks top de heerlijk schoone kerk van du Sacré-Coeur zich verheft.

Zooals zij daar liepen, vertoonden de beide heeren geenszins het kenmerk van den Parijzenaar, maar veel meer van zonen van het Angelsaksische ras.

Zij droegen goed gesneden kleederen, die aanstonds de Engelsche herkomst verrieden maar vooral het gelaat van den oudsten man was gedeceideerd dat van een Brit.

Hij kon omstreeks goede veertig zijn, met een scherp besneden gelaat, groote, staalgrijze oogen, die nu en dan tot een donkerder gloed konden opvlammen en die een zonderling doordringenden blik hadden, een sterken, flauw

gebogen neus en een vierkante kin, een samenstel, dat wees op groote ondernemingsgeest, stoutmoedigheid en vastberadenheid.

Hij stak met hoofd en schouders uit boven zijn metgezel, een jonge man met een vroolijk, zachtblozend gelaat, waarin twee heldere blauwe oogen schitterden.

De oudste van deze beide mannen was John Raffles, de Groote Onbekende, de langgezochte, op wiens aanhouding door het Londensche Hoofdbureau van Politie reeds ettelijke jaren geleden een premie was gesteld van duizend Pond.

Maar den overtocht over het Kanaal had John Raffles onder een geheel anderen naam gedaan namelijk onder dien van Lord William Aberdeen, een bekend Londensch filantroop, bekend niet alleen om zijn zeer groote rijkdommen, maar ook om zijn vorstelijke giften, die hij op regelmatig terugkeerende tijdstippen aan weeshuizen, tehuizen voor ouden van dagen, scholen en verschillende instellingen

van openbaar nut, liet toekomen.

Nog veel meer echter verrichtte hij in het geheim, dat wil zeggen, als John Raffles.

Hoe menigmaal werd het geld, hetgeen hij van dezen of genen woekeraar had afgenomen, niet aanstonds besteed om er een aantal arme gezinnen van naar buiten te sturen en te genieten van de heerlijke zeelucht, of om een sanatorium te stichten, of voor een dergelijk doel.

Waarom Raffles thans te Parijs vertoefde?

Zonder eenige bepaalde reden. De lente was nog niet lang aangebroken en dan gevoelde hij steeds behoefte de „lichtstad” op te zoeken, want volgens zijn zeggen was er geen enkele stad ter wereld waar juist de lente zoo hartverkwikkend is, dan Parijs!

En daarom had hij aan Charles Brand, zijn trouwen vriend en secretaris, eenvoudig verzocht er voor te zorgen, dat de koffers gepakt zouden zijn op den morgen van den daaropvolgenden dag en zij waren dan ook vertrokken om een paar dagen rust te genieten, zooals Raffles zeide, ofschoon Charles Brand zeer goed wist, dat Raffles het met die rust niet zoo nauw zou nemen, zoodra zich slechts de gelegenheid zou voordoen een of ander spannend avontuur te beleven.

De beide vrienden waren echter niet alleen op reis gegaan, maar in gezelschap van James Henderson, den chauffeur van Zijn Lórdschap, een man, geducht wegens zijn ontzaglijke lichaamskracht en die reeds aan menige gewaagde onderneming van zijn meester een werkzaam aandeel had genomen.

De beide mannen waren den vorigen nacht te Parijs aangekomen, maar hadden hun intrek niet genomen in een hotel, maar in een klein huis op den hoek van de Rue Lepic en de Rue de Abesses, hetwelk in eigendom aan Raffles toebehoorde en dat hem reeds bij vroegere gelegenheden groote diensten had bewezen.

Want niet alleen bezat dit huis niet minder dan drie ingangen, twee in de reeds genoemde straten en de derde in de schutting van een kleinen tuin, die door andere huizen als het ware was ingekneld, maar ook bevond zich onder den kelder de ingang van een tunnel, een onderaardsche gang, die rechtstreeks aanliep op den ouden vestingmuur, waarmede geheel Parijs nog steeds omgeven is.

Hoogstwaarschijnlijk was het huis in de Rue Lepic opgetrokken op een plek, waar vroeger een klooster gestaan had, hetgeen nog duidelijk te zien was aan de overblijfselen

van dat gebouw, dat reeds in het begin van de zeventiende eeuw door een vreeselijken brand werd verwoest.

En zooals de meeste kloosters in de veelbewogen tijden van de duistere middeleeuwen, had ook dit een vluchtgang bezeten, waardoor het mogelijk zou zijn in tijden van oproer of gevaar het veege lijf in veiligheid te kunnen brengen.

De gang was bijna vijf kilometer lang en bijna kaarsrecht en Raffles had veel bewondering gevoeld voor de gaven van den man, die deze gang zoo stevig had weten aan te leggen, dat zij den tand des tijds had getrotseerd en nog altijd even stevig en hecht was als toen zij in het begin van de vijftiende eeuw werd gebouwd!

De gang kwam uit in de puinhoopen van een zeer oud huis, dat wellicht vroeger eveneens tot een klooster had behoord, maar dat buiten de vestingwallen was gelegen.

Misschien zou dat huis wel eens worden opgeruimd en zou dan het geheim van de gang ontdekt worden, maar in de eerste jaren behoeften de vrienden daarvoor niet te vreezen!

Aangelokt door het verrukkelijke weder waren Raffles en Charles vroeg opgestaan en nu maakten zij, na een zeer eenvoudig ontbijt, bestaande uit een kop chocolade en een broodje, een wandeling door de kronkelende, schilderachtige straten van Montmartre, hetwelk helaas reeds al te veel van haar architectonische schoonheid heeft verloren door het vandalisme, waarmede moderne bouwmeesters geheele wijken van den eertijds zoo romantischen „heüvel” voor altijd hebben bedorven.

Maar toch was er gelukkig nog genoeg over gebleven om zich aan te kunnen verlustigen, nauwe, kronkelende sloppen, met groote bolle keien bestraat en waar men zich zeer goed een episode uit de „Drie Musketers” zou kunnen voorstellen, zware en hooge muren, weelderig met klimop begroeid, eeuwenoude huisjes met houten daken en puntgevels, in lood gevatte ruitjes en holklinkende koetspoorten en prachtige tuinen, vanwaar men een overheerlijk gezicht had op de onmetelijke huizenzee, die Parijs heet.

Raffles en Charles hadden de Rue Gabrielle voor de helft ten einde geloopt, toen de Groote Onbekende eensklaps stilhield en bleef luisteren.

De twee vrienden waren op dat oogenblik de Rue du Mont Cenis bijna genaderd.

Daar ter plaatse verhief zich een lange en ongeveer twee meter hooge muur, voor een

deel met klimrozen begroeid en die een tuin afsloot, zooals men kon zien aan de populieren, waarvan er een tiental de kruinen hoog boven den muur uitstaken.

En aan den anderen kant van dezen tuin verhieven zich de achtergevels van de armelijk huizen in de Rue Berthe, zeker een van de alleroudste van deze merkwaardige wijk.

Hier en daar was een venster geopend en uit een dier vensters klonk het geluid, hetwelk Raffles had doen stilstaan.

Het was de klank van een viool, en aanstonds had Raffles gehoord, dat zij door een meesterhand bespeeld werd, die alleen nog maar wat oefening behoefde om ook technisch volmaakt te mogen worden genoemd.

De onzichtbare violist bracht op dit oogenblik de „Trille du Diable” van Sarazate ten gehoor en herhaalde de moeilijkste passages eenige keeren achtereen.

En toen brak de violist eensklaps af en begon zonder eenigen overgang aan de teedere Romance van Wieniawski.

De klanken zweefden zacht, melancholiek door het open venster en schenen als gedragen te worden door de luwe lucht, die ze tot de beide luisteraars voerde, tegelijk met den geur van kamperfoelie en de reseda's, welke achter den muur groeiden.

Er vertoonde zich op dit uur slechts zeer weinig voorbijgangers in de Rue Gabrielle en dat waren hoofdzakelijk huismoeders, die wel wat anders te doen hadden dan te luisteren naar het spel van een onzichtbaren violist.

Maar Raffles en Charles hadden volstrekt geen haast en bleven waar zij waren, het hoofd een weinig gebogen, het oor gespist.

— De man of de vrouw, die daar speelt is technisch nog niet volleerd, zeide Raffles op zachten toon, maar ik heb nog nimmer zulk een schrijnenden weemoed in deze Romance gehoord!

— Het doet je pijn! kwam Charles Brand op zachten toon en met bleek gelaat.

Juist op dat oogenblik bewoog er iets achter één van de open vensters en een nog zeer jong meisje, zeker niet veel ouder dan een jaar of zestien, hoogstens zeventien, trad al spelend voor het open venster.

Droef klagend als een menschelijke stem drongen de tonen door het open venster naar buiten.

Het was alsof daar iemand snikte, bewogen door een smart, welke door geen woorden kon worden vertolkt.

Het gelaat van het meisje was te ver af om het duidelijk te kunnen onderscheiden, maar zelfs op dezen afstand was het toch wel te zien, dat het een bleek, fijnbesneden gezichtje was met donkerblauwe oogen en diepzwart haar.

Zij was zeer eenvoudig gekleed, in een katoenen jurkje, donkerblauw, een weinig aan den hals uitgesneden en met een ceintuur van dezelfde stof om het middel dichtgesnoerd.

De wijde mouwen reikten slechts tot aan den elleboog en lieten een blanken, tengeren arm zien.

Het gelaat van het meisje scheen een starrende uitdrukking te hebben en zij leek geheel en al verdiept te zijn in haar spel en er door te worden meegesleept.

En nu was de Romance geëindigd als in een droeve klacht en het meisje liet langzaam de viool en strijkstok zinken en bleef voor het open raam staan.

Maar toen kwam er een andere persoon in het vertrek, die met haastige schreden op het venster toeliep, het meisje ruw bij den arm vatte en haar heen en weder schudde.

Het kind maakte een onwillekeurige beweging om haar hoofd te beschermen en het volgend oogenblik werd zij van het venster teruggetrokken en klaarblijkelijk op een rustbank of een stoel neergeworpen, die een eind verder in het vertrek stond.

De beide vrienden aan den voet van den muur wierpen elkander een ernstigen blik toe en daarop zeide Charles hoofdschuddend:

— Hoe is het mogelijk, dat men zoo ruw kan optreden tegen een schepseltje dat zoo klaarblijkelijk door de Muzen begenadigd wordt!

— Misschien wel een stiefkind, misschien moet het arme meisje den kost wel verdienen voor een luie moeder of voor een dronkaard van een vader! Kom, laten wij eens den hoek omgaan, als wij wat wachten, kunnen wij haar misschien van dichterbij zien! Dat meisje boezemt mij groot belang in, ik heb nog nimmer een viool, een levenloos voorwerp, zoo menschelijk hooren jammeren en weklagen! Het was of zij het instrument liet weenen en snikken!

— Ja, dien indruk kreeg ik ook dadelijk, ik kon het alleen maar niet onder woorden brengen! kwam Charles haastig.

— Het was dat venster, met dat groengeschilderde hekje er voor. Dat is het vierde huis van den hoek, wij kunnen dus niet missen!

De beide mannen zagen nog hoe de jonge

violiste weder van den stoel werd overeind gerukt en gingen toen haastig den hoek om, teneinde in de Rue Berthe te komen.

Deze straat is zeer oud, smal en voor voertuigen zoo goed als ontoegankelijk, daar zij een eindweegs zeer steil oploopt.

Automobielen kunnen hier dan ook alleen maar komen, als zij van een bijzonder krachtigen motor voorzien zijn en wat zouden die hier te zoeken hebben, in deze buurt, waar alleen maar artisten, modemaakstertjes, bloemenverkoopsters en arbeiders wonen?

Raffles en Charles vatten op eenige afstand van het vierde huis van den hoek af post en deden alsof zij zich onledig hielden met de beschouwing van de étalage van een onoogelijk boekwinkeltje.

Zij behoefden niet lang te wachten, want omstreeks tien minuten later verschenen uit het huis een drietal menschen.

Vooraan liep de kleine violiste, blootshoofds, het zwarte haar à la page geknipt, viool en strijkstok in de eene hand en met de andere spelend met een dun zilveren kettinkje, dat zij om den hals had.

Achter haar liep een vrouw van een jaar of vijf- of zesendertig, met een gelaat, dat misschien vroeger schoon was geweest, maar dat duidelijk de sporen vertoonde van een leven vol uitspattingen.

Naast haar liep een man, die de veertig jaar nog niet bereikt had, met een vuurroode das om den hals geknoopt, een geruite pet op en een klein draaiorgeltje aan een breeden draagband op den rug dragend.

De vrouw droeg een grooten stapel liedjes onder den arm.

— Straatmuzikanten dus! zeide Charles met iets als teleurstelling in zijn stem.

— Ja, en dat meisje is zeer waarschijnlijk de dochter! zeide Raffles met een bevestigend hoofdknikje. Laten wij hen eens nagaan, wij hebben toch niets te verzuimen!

Het drietal ging niet ver, maar begon al spoedig met zijn muzikale verrichtingen.

Zij waren door een breede koetsport gegaan en stonden nu op een ruime binnenplaats.

De man plantte zijn draaiorgeltje op den steunstok voor zich en uit het orgeltje kwam piepend een schrale melodie te voorschijn.

De vrouw begon te zingen, met een roestige, schorre stem en het meisje hief de viool met een langzaam gebaar naar de kin en nauwelijks hadden de eerste maten geklonken, of overal vertoonden zich hoofden voor de vensters,

die bij tientallen tegelijk werden opgeworpen.

Raffles en Charles waren in de schaduw van de koetspoort blijven staan en zij hadden een gelukkige standplaats gekozen, want de man en de vrouw, die hen toch geen belang inboezemden, stonden met den rug naar hen, terwijl zij het jonge meisje vlak in het gelaat konden zien.

Het was een bleek vermagerd gezichtje, maar het meisje zou zeker wonderlijk schoon zijn, als haar wangen gekleurd en gevuld waren. De wenkbrauwen waren onberispelijk geteekend en de kleur van de oogen scheen dieper te worden naarmate zij zich door haar spel liet medesleepen.

Het voorhoofd was hoog, glad en blank en van een onberispelijken vorm.

Raffles schatte haar leeftijd op zeventien jaar en ouder was zij zeker niet, de kleine violiste.

Zij scheen zich volstrekt niet bewust te zijn van haar omgeving, maar hield het gelaat een weinig naar den grond gekeerd en toen het lied ten einde was, liet zij langzaam het instrument dalen, zonder op te zien.

Dadelijk begon de vrouw haar liedjes te verkoopen en tevens het geld op te vangen, dat men haar van alle zijden toewierp.

De man scheen grijnzend toe te zien, zonder zich van zijn plaats te bewegen, terwijl hij een paar knippen aan zijn orgel verzette voor het volgende lied.

Raffles had onder het loopen een Louis d'or uit zijn zak gehaald en ging op het jonge meisje toe.

— Daar, lief kind, zeide hij, terwijl hij haar het geldstuk in de hand drukte, als loon voor je prachtig spel!

Zonder er zich goed van bewust te zijn had Raffles Engelsch gesproken, misschien wel, omdat hij nog volstrekt niet in de gelegenheid was geweest om de Fransche taal te gebruiken sedert het oogenblik, dat hij te Parijs was aangekomen.

En niet weinig tot zijn verbazing antwoordde het jonge meisje stamelend en eveneens in het Engelsch:

— Dank u mijnheer!

Onwillekeurig vestigde Raffles zijn blik vragend op den man met het orgeltje en juist ving hij den stekenden, woedenden blik op, dien de man op het meisje wierp.

Maar niet zoodra had hij opgemerkt, dat Raffles naar hem keek, of hij vertrok zijn gelaat

tot een zoetsappigen grijns, zonder echter een woord te zeggen.

— Spreekt uw dochter Engelsch? vroeg Raffles verbaasd, zich tot den orgeldraaier wendend.

— Een beetje, monsieur, antwoordde de man. Zij heeft veel met Engelsche kinderen gespeeld, nietwaar Chérie? zoo wendde hij zich tot het kind met een dreigenden blik in zijn zwarte oogen.

— Oui père, antwoordde het meisje op een onderworpen toon, die Raffles zonderling trof.

Hij liet nog eens zijn blikken van den een naar den ander dwalen en wendde zich toen tot Charles, die op een paar pas afstands was blijven staan.

Hij nam hem onder den arm en voerde Charles mede, maar vóór hij onder de koetspoort verdween, wierp hij nog eens een blik achter zich en zag hoe de orgeldraaier zijn dochter bij den arm had gepakt en haar met een dreigenden blik van onder zijn borstelige wenkbrauwen aanzag.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES' BELANGSTELLING.

Zonder zich te verwijderen van het huis, waar de straatmuzikanten zich op het oogeblik ophielden, ging Raffles de koetspoort weder uit, in gedachten verzonken, om een paar passen verder weder stil te staan en uit te roepen :

— Het is wel erg, dat geen wet ter wereld dien man kan dwingen, zijn dochter naar een Conservatoire te zenden, teneinde haar daar haar studie te laten voltooien ! Dat verdient zij ten volle, dat meisje zou, als zij onderricht kreeg van een goeden leeraar, een virtuose worden !

— Dat geloof ik graag, Edward, het is verbazend met hoeveel gevoel dat meisje speelt !

— En op welk een instrument dan nog ! Een ordinaar fabrieksviooltje en dat nog te groot ook voor haar is ! Ik begrijp volstrekt niet, waarom die menschen het kind op een driekwart viool laten spelen, terwijl een halve viool ruimschoots groot genoeg voor haar zou zijn ! Ik denk, dat zij voor het instrument niet meer dan een honderd francs hebben betaald, en als men er dat meisje op hoort spelen, zou men denken, dat zij een Stradivarius of een Amati bespeelt !

— Is jou ook niet die vreemde uitdrukking van haar gelaat opgevallen ? vroeg Charles.

— Ja, dadelijk ! En wat ook zonderling is, toen ik, zonder er bij te denken, het kind in het Engelsch aansprak, toen gaf zij mij ook in het Engelsch antwoord !

— Nu, dat is toch niet zoo'n bijzonderheid, Edward ! zeide Charles lachend. De Parijzenaars van alle standen hebben in de laatste jaren heel veel gelegenheid gehad, zich met onze taal vertrouwd te maken ! Er zijn zelf Engelsche uitdrukkingen in de Fransche taal geslopen, die er wel nooit meer zullen uitgaan en heel veel winkelbedienden konden uitstekend met onze Tommies opschieten !

— Dat is ongetwijfeld zoo, hernam Raffles,

maar alle Franschen, op zeer weinig uitzonderingen na, spreken het Engelsch met een accent dat men met een bot mes kan snijden, en dit mooie meisje met haar bleek gezichtje sprak Engelsch zooals jij of ik ! En weet je wat het vreemdste was ? Haar vader was woedend, omdat zij zich van die taal bediende !

— Misschien heeft hij wel reden om boos op de Engelschen te zijn ! zeide Charles lachend.

— Het is mogelijk, zeide Raffles kortaf. Maar er is iets in de oogen van dien man, dat mij heelemaal niet bevalt ! Hij kijkt zijn dochter aan op een manier alsof zij zijn slavin is !

— Maar Edward, wij praten maar altijd over vader en dochter, hoe weten wij eigenlijk, dat dit kind hun dochter is ?

— Hét meisje sprak den man aan met „mon père” !

De beide vrienden zwegen, want juist op dat oogenblik kwam het drietal weder te voorschijn en de vrouw was nog bezig het ontvangen geld in een kleinen linnen zak te doen, dien zij daarop zorgvuldig onder haar kleederen verborg.

Het meisje kende zeker reeds den weg, dien zij zouden volgen, want zonder te aarzelen, het hoofd steeds een weinig naar den grond gebogen, ging zij verder en trad de volgende koetspoort binnen om ook hier op de binnenplaats te gaan spelen.

Het echtpaar had Raffles niet opgemerkt, maar volgde het meisje op den voet en een paar minuten later klonk weer de viool, begeleid door het piepende orgel en de schorre stem van de vrouw.

Raffles en Charles waren weder blijven stilstaan en toen het lied ten einde was, zeide Raffles op vastberaden toon :

— Ik ga naar die lieden toe, het zou een misdaad zijn het heerlijke talent van dat kind te laten braakliggen en misschien voor goed te laten bederven door haar aldus op binnen-

plaatsen te laten spelen op een viool, die te groot voor haar is en niet eens geheel en al zuiver gestemd!

— Wat wil je hen dan voorstellen?

— Heel eenvoudig, ik wil hen het voorstel doen de studie van het meisje te betalen, als zij dat zelf niet kunnen of willen!

— Ja, doe dat, Edward! riep Charles vol geestdrift uit. Je hebt gelijk, het zou misdadig zijn het talent van dit kind niet te ontwikkelen! Wie weet, groeit er geen virtuose uit, die de evenknie zal worden van Paganini of Ole Bule.

— Daar ben ik vast van overtuigd, zeide Raffles op ernstigen toon. Ik moet je zeggen, dat ik nooit iets dergelijks gehoord heb en zeker niet van zoogenaamde wonderkinderen! Dat is alles techniek, en voor de rest is het hol en leeg, want je kunt niet vergen, dat een kind van twaalf of dertien jaar voelt als een groot mensch!

— En als die menschen weigeren?

— Dat zou schandelijk zijn, maar ik zou er niets aan kunnen doen!

— Tenminste niet, als die menschen de ouders van het kind zijn! hernam Charles.

— Wat ga je daar toch op door, mijn waarde! riep Raffles verrast uit. Geloof jij werkelijk, dat dat kind niet hun dochter is? Waarop grondt je dan die overtuiging?

— Dat kan ik je niet zeggen, maar het kind lijkt volstrekt niet op hen, in geen enkel opzicht! Het heeft ook in het geheel geen Fransch type, zooals je natuurlijk ook wel zult hebben opgemerkt, veeleer een Engelsch, ondanks haar gitzwart haar! En dan heeft ze jou ook in het Engelsch geantwoord!

— Maar vergeet je dan heelemaal Charles, dat je daar zoeven zelf een aannemelijke verklaring voor aanvoerde? vroeg Raffles lachend.

— Dat is zoo, hernam de jonge man, maar toch, als dat kind hun dochter was, dan kan ik mij niet begrijpen, dat zij haar studie zoo plotseling hebben onderbroken en dat die vader haar afsnauwt en haar aanziet, alsof zij een voetveeg is, in plaats van een talent van den eersten rang!

— Hoe het ook zij, Charles, wij zullen zoo spoedig mogelijk eens naar die menschen toegaan en terwijl zij hun tocht door Parijs voortzetten, zullen wij vast eens naar hen gaan informëeren!

— Dat is een goed idee, dan krijgen wij misschien meteen te hooren, of dat kind werkelijk hun dochter is! riep Charles opgewonden uit.

— En zoo keerden de beide vrienden op hun

schreden terug en gingen het huis binnen, waaruit zij de straatmuzikanten zoeven hadden zien komen!

Zij liepen regelrecht den concierge in de armen, een oud mannetje met een kalotje op het witte haar en toen Raffles hem een goudstuk voorhield, werd hij dadelijk een en al glimlach en verzocht de beide vreemdelingen in zijn loge te willen komen, een klein hokje van een paar meter in het vierkant, waar juist plaats was voor een kleine tafel en een paar stoelen.

— Wij zullen niet al te veel van uw kostbaren tijd in beslag nemen, mijnheer! begon Raffles glimlachend. Gij moet weten, dat wij zoeven één van uw huurders viool hebben hooren spelen en wij zouden zeer gaarne willen weten hoe zij heet.

De oogen van den ouden man begonnen vochtig te glinsteren, toen hij uitriep:

— Zij speelt prachtig, nietwaar mijnheer? Dat zeg ik ook altijd tegen mijn vrouw en het is doodjammer, dat de ouders haar in de open lucht laten spelen op binnenplaatsen! Ik zeg, dat zij naar de concertzaal moest!

— Die menschen zijn dus haar ouders? mengde Charles zich nu op teleurgestelden toon in het gesprek.

— Ja, zeker, mijnheer! antwoordde de portier ijverig.

— Zijn die menschen wettig getrouwd? vroeg Charles.

— Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen. De man heet Charles Meunier. Zij zijn een maand of drie geleden hier komen wonen en volgens hun verhuisbriefje kwamen zij toen uit Lyon.

— Drie maanden pas? riep Charles uit. Dan is het ook mogelijk dat....

— Maar hij voltooide den zin niet en wierp Raffles een blik toe, die deze glimlachend de schouders deed ophalen.

— Spreekt gij de Meuniers nogal veel? begon hij daarop weder.

— Dat houdt niet over, mijnheer, antwoordde de concierge. Zij gaan er meestal vroeg vandoor. Vandaag is het laat geworden. Meestal eten zij in de stad, om geen tijd te verliezen, want zij spelen bijna den geheelen dag en zij komen pas laat terug.

— Maar er mag hier immers geen muziek op den openbaren weg worden gemaakt na negen uur 's avonds? vroeg Charles.

— Dat is ook zoo, mijnheer, maar dan gaan zij naar de kroegen en spelen daar!

— Wat een leven, bromde Charles voor

zich heen. Dan is het ook niet te verwonderen, dat dat arme kind er zoo bleek en smalletjes uitziet! Den geheelen dag te moeten loopen door Parijs en ten slotte in die lokalen vol tabaksrook! Dat zou den sterkste sloopen!

Hij had deze opmerking voor zichzelf in het Engelsch gemaakt, zoodat de concierge hem niet kon verstaan.

— Zij verdienen zeker veel als zij zoo den heelen dag bij den weg zijn?

— Dat zou ik meenen, mijnheer, antwoordde de concierge. Geloof maar gerust, dat zij dagen hebben van twee- drie honderd francs en soms van meer! Maar zonder dat ik kwaad van mijn huurders wil spreken, dat hebben zij voor het grootste deel te danken aan Jeanne!

Raffles knikte en zeide:

— Dat kan ik mij best begrijpen! Zeg eens vriend concierge, ik zou die menschen wel eens willen spreken, maar zonder dat zij vooruit gewaarschuwd worden. Ik vrees echter, dat daar weinig kans op zal zijn?

De concierge krabde zich even achter het oor en zeide toen met hoog opgetrokken wenkbrauwen:

— Ik zeide u al, mijnheer, dat zij bijna den geheelen dag bij den weg zijn en gij zoudt dus een vreemd uur voor uw bezoek moeten kiezen des morgens voor achten of des avonds na elven! Zij komen wel eens thuis om te eten, maar dat is dan louter toeval, als zij hier in de buurt zijn teruggekeerd tegen het etensuur.

— Ik dank u voor uwe inlichtingen, mijnheer, en het zou me bepaald een genoegen doen, als gij voorloopig wilde zwijgen over ons gesprek tegenover Meunier. Ik stel zeer veel belang in die kleine Jeanne en ik wilde haar gaarne verrassen met een zeker voorstel, hetwelk ik hem wil doen.

— Ik beloof u, dat ik niets zal zeggen, her- nam de concierge, en als gij het soms eens wilt probeeren om voor achten te komen, dan kunt gij uw gang gaan!

Raffles en Charles verlieten het oude huis, maar zij bleven dicht in de buurt, in de stille hoop, dat het toeval hen misschien dien dag gunstig zou zijn.

En dat was het inderdaad, want het was nog geen één uur, of het drietal keerde terug.

De beide vrienden hadden juist in een wijn- huis plaats genomen dat schuin tegenover het huis was gelegen en zij stonden dadelijk op en verlieten het café, na den kellner te hebben betaald.

— Ik geloof, dat ik weet waarom zij terug- keeren, zeide Raffles zachtjes. De vrouw lijkt

mij niet geheel in orde te zijn, zie maar eens hoe zij hoest!

Raffles had goed gezien, vrouw Meunier kuchte en hoestte erg, waarbij zij zich den zak- doek tegen den mond drukte.

De man met het orgel liep er landerig bij en was naar allen schijn alles behalve in zijn humeur over deze onderbreking van zijn „tournee”.

Wat de kleine Jeanne betreft, zij scheen er zich heel weinig van aan te trekken, dat zij weder naar huis terugkeerde en liep met het hoofd naar den grond gebogen voort.

— Wat doet dat meisje vreemd! zeide Charles, terwijl de beide vrienden de straat overstaken.

— Dat is mij ook opgevallen, zij heeft de bewegingen van een mechanieke pop, kwam Raffles. In haar oogen ligt ook zulk een zonder- linge uitdrukking, niet altijd en zeker niet, toen zij voor het raam stond te spelen. Maar daar zijn zij naar binnen gegaan, laten wij nu onzen tijd niet verliezen.

En even later stonden zij weder tegenover den concierge, die met een tevreden gegrom zijn tweede goudstukje in ontvangst nam, hetwelk Raffles hem in de hand drukte.

— Gij hebt Meunier zeker zien aankomen, mijnheer? vroeg de oude man.

— Ja, wij waren in de buurt gebleven! antwoordde Raffles. Ik geloof, dat de vrouw niet erg goed is.

— Dat kan wel waar zijn, mijnheer, want een paar dagen geleden is de dokter er al geweest en die had haar rust voorgeschreven, maar Meunier is nogal streng uitgevallen en hij zei, dat het niets te beteekenen had, een gewone verkoudheid die spoedig genoeg weer zou overgaan.

— Wij kunnen hen dus nu wel eens bezoeken?

— Daar zal wel niets tegen zijn, mijnheer! Zij wonen op de tweede verdieping, in de gang rechts! Het is een pas geschilderde groene deur, gij kunt u niet vergissen.

— Nogmaals bedankt, goede vriend! Dan zullen wij nu maar eens naar boven gaan.

Met deze woorden verlieten Raffles en Charles de loge en bestegen de trap met zijn versleten treden.

Afgaande op de aanwijzingen van den concierge, hadden zij spoedig de groene deur gevonden en klopten aan.

— Binnen! riep een ruwe stem.

Raffles opende de deur en de twee vrienden stapten binnen en bevonden zich in een goed-

gemeubeld vertrek, dat men in dit huis niet zou hebben verwacht.

Er stond zelfs een piano en wel een heel goede piano in een van de hoeken.

Er hingen nieuwe gordijnen voor de ramen, er stond een rustbank en ook het overige van het meubiliar scheen pas onlangs te zijn aangeschaft, want alles blonk nog van nieuwhoud.

Blijkbaar had Meunier dit alles gekocht nadat hij uit Lyon hierheen was gekomen.

Hij zelf stond midden in de kamer en keek de beide bezoekers met verbazing en zelfs met eenige achterdocht aan.

In de stilte die nu volgde, hoorde men duidelijk het droge hoesten van de vrouw in de aangrenzende kamer en de vlakke, klankloze stem van Jeanne, die haar scheen te troosten.

En thans sprak het meisje Fransch, al was het dan met een licht accent, dat echter alleen voor een zeer fijn gehoor te vernemen was.

Raffles was de eerste, die sprak.

— Vergeef het mij, mijnheer Meunier, indien twee vreemdelingen u komen lastig vallen, maar ik kom u spreken over een zaak, welke mij groot belang inboezemt, en die ook voor u ongetwijfeld van gewicht is, over Jeanne, uw dochter!

De wenkbrauwen van Meunier trokken zich bijeen en hij haalde even ongeduldig de schouders op, toen hij antwoordde:

— Ik kan mij niet voorstellen, mijnheer, wat gij mij te zeggen zoudt kunnen hebben over haar, maar neem plaats, ik heb wel eenige minuten te missen.

— Ik zal kort zijn, mijnheer Meunier! Vanmorgen hebben mijn vriend en ik toevallig uw dochter hooren vioolspelen en wij werden aanstonds getroffen door de zuiverheid van haar toon en vooral door het temperament en het gevoel, die uit haar spel spraken. Wij zijn u nagegaan en hebben haar nog een paar keeren hooren spelen, met steeds toenemende verrassing en bewondering! Nu ligt het geenszins in mijn plan mij met uwe zaken te bemoeien, maar ik acht het mijn plicht u er op te wijzen, dat gij zeer verkeerd zoudt doen het talent van uw dochter te laten braak liggen.

— Doe ik dat dan mijnheer? vroeg Meunier, die zelf op de punt van een stoel had plaats genomen, als iemand, die niet veel tijd heeft en die spoedig een eind aan een gesprek wenscht te maken, zij gaat immers altijd met mijn vrouw en met mij mee? Zij verdient goed haar brood en ik zou niet inzien wat ik nog meer zou verlangen!

— Wat gij nog meer zoudt verlangen? her-

haalde Raffles verontwaardigd. Het kan toch niet het ideaal voor een jongmeisje zijn, geheele dagen door Parijs te slenteren, en op de binnenplaatsen steeds hetzelfde te moeten spelen? Dat is het juist, waartegen ik protesteer! Geef haar twee jaren, desnoods minder nog, in handen van een voortreffelijken pædagog op muziekgebied, en zij zal in staat zijn in de concertzaal op te treden en dan heel wat meer te verdienen, dan zij op dit oogenblik doet!

Meunier kneep de lippen op elkaar en antwoordde:

— Gij hebt makkelijk spreken! Denkt gij, dat dit alles niets kost? Weet gij, wat ik zoo'n professor zou moeten betalen. Waar zou dat geld vandaan moeten komen?

— Daaromtrent zoudt gij u niet bezorgd behoeven te maken, mijnheer Meunier! Juist daarover kwam ik met u spreken! Ik kom u het voorstel doen, de muzikale opleiding van uw dochter te betalen! En daarmee beledig ik u volstrekt niet, want als gij verkiest, kunt gij mij later, als uw dochter eenmaal in het openbaar optreedt, dat geld mijnentwege met rente terugbetalen!

Meunier was opgestaan en wierp een half spottenden, half woedenden blik op Raffles, waarvan de twee mannen de beteekenis pas later zouden raden.

Toen zeide hij kortaf:

— Uw aanbod is zeker zeer vriendelijk, mijnheer, en ik dank u er voor, maar ik zal het niet aanvaarden!

— Niet? herhaalde Raffles verwonderd. Gij vertrouwt mij toch wel?

— Zeker, waarom zou ik dat niet doen, maar ik wil mijn dochter liever niet laten gaan.

— Maar dan handelt gij tegen haar belang in, mijnheer Meunier! Gij zijt toch haar vader! Bedenk, dat het uw kind geldt en dat gij op dit oogenblik haar toekomst in uw handen hebt!

— Dat is mogelijk, mijnheer, en toch blijf ik bij mijn weigering! hernam Meunier. In ieder geval zou zij gedurende die twee jaren, laten wij zeggen achttien maanden op zijn minst, geen cent inbrengen en gij moet mij eens zeggen, waar mijn vrouw en ik dan van zouden moeten leven! Mijn vrouw is ziekelijk, er is altijd wat met haar keel en met mijn draaiorgel alleen zou ik ternauwernood voldoende ophalen om niet van honger om te komen! Neen, neen, Jeanne blijft bij ons!

Raffles had Meunier strak aangekeken, terwijl hij dit zeide.

Het was hem onbegrijpelijk dat een vader, die van zijn kind hield en die dan toch in ieder geval haar onderwijs had moeten betalen tot zij deze hoogte bereikt had, er zich tegen verzettede dat zijn kind een geniale kunstenaar zou worden, en Raffles was te zeer ter zake bevoegd, dan dat hij daar een oogenblik aan zou twijfelen, hij had de vonk van het genie zien gloeien in de blauwe oogen van het kind.

Maar toch wilde hij tot het laatste oogenblik doorzetten en daarom hernam hij :

— Als gij bevreesd zijt, dat gij niet genoeg zult verdienen, terwijl uw dochter studeert, dan wil ik u gaarne een jaargeld toekennen, geldig gedurende dien tijd ! En ook dan zal ik mij zelf niet benadeelen, want later zult gij mij dat alles met woeker kunnen terugbetalen !

Een oogenblik scheen Meunier met zichzelf in tweestrijd te zijn en toen antwoordde hij kortaf :

— Het is zeer vriendelijk van u mijnheer, en het pleit voor uw goede hart, maar ik moet

het werkelijk afslaan ! Ik heb daar mijn redenen voor, persoonlijke redenen.

— Dan kan ik natuurlijk niet langer aandringen, zeide Raffles koeltjes, terwijl hij naar zijn hoed greep. Zoudt gij mij willen toestaan om een paar woorden met uw kind te wisselen ?

— Ik weet niet, of zij wel thuis is !

— Dat is zij zeker, ik heb haar hier met u zien binnengaan !

— Gij hebt ons dus bespionneerd ! ? riep Meunier uit en er klonk een dreigende klank in zijn stem, welke Raffles en Charles ten zeerste verbaasde.

— Ik begrijp niet, mijnheer Meunier, waarom gij deze eigenaardige uitdrukking gebruikt ! hernam Raffles. Wat zouden wij te spionneeren hebben, dat vraag ik u ! Wij waren hier eenvoudig toevallig in de buurt en wij zagen u gezamenlijk hier binnengaan, dat is alles !

Meunier wilde weder iets zeggen, blijkbaar zelf verlegen over zijn uitval, toen de deur naar de zijkamer openging en Jeanne binnentrad.

HOOFDSTUK III.

DE DAME IN HET ZWART.

Het meisje bleef een oogenblik op den drempel staan met den deurknop nog in de hand en keek met een onbestemden blik door het vertrek.

Het scheen eenigen tijd te duren, vóór zij de beide bezoekers zag en dat was vreemd genoeg, want het vertrek was eerder klein dan groot.

Er verscheen echter in haar oogen volstrekt geen blik van herkenning, ofschoon Raffles er zeker van was, dat het meisje hem herhaalde malen had aangezien, toen hij en Charles onder de koetspoort hadden gestaan om naar haar spel te luisteren.

Zij was nog altijd bleek en in haar smal gelaat schenen de blauwe oogen nog grooter.

Meunier scheen een beweging te willen maken om haar weder buiten de kamer te zetten, maar reeds was Raffles op het jonge meisje toegetreten en zeide :

— Het is mij aangenaam, mademoiselle, om u persoonlijk te kunnen zeggen, hoezeer ik uw spel bewonder en hoe het mij getroffen heeft ! Gij zijt een kunstenaar, en als gij ijverig studeert, zult gij het binnen enkele jaren tot een hoogte hebben gebracht, waar het voor anderen moeilijk zal zijn, u te evenaren !

Jeanne knikte eenige malen, maar Charles, die haar aandachtig gadesloeg, kreeg den indruk, dat zij de woorden van Raffles niet eens verstaan had.

Daarop duidde tenminste de uitdrukking van haar bleek gezichtje.

Zij speelde wat met het zilveren kettinkje om haar hals en zeide op dienzelfden vlakken, onbepaalden toon, welken de beide mannen zoeven reeds gehoord hadden :

— Heel vriendelijk van u, monsieur, om dat te zeggen. Ik wilde wel, dat ik een andere viool had, een viool, zooals ik vroeger

Zij bleef eensklaps steken, wreef zich met de fijne, witte vingers over het hooge voor-

hoofd, als wilde zij iets wegwrijven dat haar hinderde en haalde met een vagen glimlach de schouders op.

— Gij hebt vroeger misschien een beter instrument gehad ? vroeg Raffles met belangstelling.

— Ik weet het niet, mijnheer ! antwoordde Jeanne, steeds met dezelfde klanklooze stem. Ik geloof het haast wel, maar ik kan het mij niet herinneren.

— Zoudt gij niet graag een groote violiste worden ? vroeg nu Charles Brand.

— Ik weet het niet, mijnheer, ik geloof van niet antwoordde Jeanne. Ik heb het goed bij mijn ouders. Het is zoo rustig en gemakkelijk, ziet gij.

Terwijl zij sprak waren haar oogen bijna onophoudelijk op het gelaat van haar vader gevestigd en zij keek Raffles en Charles in het geheel niet aan.

Maar nu maakten haar blikken zich als met geweld van dat gelaat los en vestigden zich op de viool, welke zij zeker zoeven op de piano had neergelegd.

Zij greep het instrument, tokkelde even op de snaren en bracht het toen aan de kin.

Een oogenblik later ruischten de betooverende klanken door het vertrek, welke reeds zulk een diepen indruk op de beide vrienden hadden gemaakt.

Jeanne scheen zich aan hun tegenwoordigheid volstrekt niet te storen, maar speelde rustig verder.

Wat Meunier betreft, hij was eenigszins terzijde blijven staan en keek met strakken blik naar zijn dochter, die eensklaps, na ongeveer vijftig maten te hebben gespeeld, het instrument weder weglegde en de kamer weer verliet, waarop zij de deur achter zich dicht deed.

Er lag een knorrige, boosaardige uitdrukking op zijn gezicht, terwijl hij naar de dichte deur keek.

Wat Raffles en Charles betreft, zij waren ten hoogste verwonderd over het vreemde optreden van het meisje, hoewel zij er niets van lieten blijken.

— Gij blijft dus bij uwe weigering, mijnheer Meunier? vroeg Raffles.

— Ik blijf er bij, mijnheer! Het zal u misschien harteloos toeschijnen, maar ik heb zeer gegronde redenen, welke ik u echter onmogelijk kan mededeelen. Iedereen heeft zoo zijn kleine familiegeheimen, nietwaar?

— Ja mijnheer Meunier, daarin hebt gij gelijk en ik zou niet gaarne in de uwe doordringen, hernam Raffles koeltjes.

Hij gaf Charles een wenk en na den orgeldraaier te hebben toegeknikt, verliet hij met dezen het vertrek.

Maar op den omgang van de eerste verdieping stond hij stil en vatte Charles bij den arm.

Het portaal had hier een smal raam, waardoor men een blik op de straat kon werpen.

Zoo juist was een zeer fraaie auto voor het oude huis blijven stilstaan, want de chauffeur had het handle nog in de rechterhand vastgeklemd.

Naast hem zat een palfrenier, die nu haastig van zijn zetel sprong om het portier te openen.

Hij sprak een oogenblik naar binnen, met zijn hoed eerbiedig in de hand en wendde zich een paar malen naar het huis om, als om het aan te duiden aan degeen, die binnen in de auto zat.

Toen stak hij de hand uit, teneinde een dame bij het uitstappen behulpzaam te zijn.

Zij was in diepen rouw en een sluier verborg voor een deel haar bleek gelaat.

Maar men kon toch zien, dat zij een vrouw van een jaar of zestig was, ofschoon heur haar een spierwitte kleur had.

In de linkerhand hield zij een kanten zakdoekje geklemd en met de rechter steunde zij op een ebbenhouten wandelstok met een zilveren knop.

Zij was blijkbaar slecht ter been of verzwakt door een of andere ziekte, want de palfrenier had haar den arm geboden en geleidde haar nu voorzichtig naar den breeden ingang van het huis.

Raffles en Charles hadden niets van het kleine tooneeltje gemist.

— Zou zij hier moeten zijn, die oude dame? vroeg Charles verbaasd.

— Ja, en ik geloof zelfs bij Meunier, want de palfrenier heeft een paar malen naar de

tweede verdieping gewezen, antwoordde Raffles fluisterend.

Hij legde zijn vinger op de lippen en trok Charles met zich mede, waarna hij zich over de balustrade van het portaal boog.

Van zijn plaats af kon hij juist de deur van de loge van den concierge zien en de oude man kwam op dit oogenblik naar buiten.

Hetgeen volgde kon Raffles even duidelijk verstaan, als wanneer hij zich in de smalle vestibule had bevonden.

De concierge vroeg met een klank van verbazing in zijn stem:

— Pardon, moet Madame hier zijn?

— Ik wenschte één van uw huurders te spreken, een man met een klein orgel, die met een vrouw en een jong meisje muziek maakt op de binnenplaatsen! antwoordde de oude dame.

— Gij bedoelt zeker Meunier, madame? kwam de concierge verwonderd.

— Ik weet niet hoe hij heet, hernam de dame in het zwart. Is hij thuis?

— Hij is thuis, madame, en dat is wel een groot toeval!

— Breng mij dan naar boven, Jean! zoo wendde de dame zich op vriendelijken toon tot den palfrenier en zonder zich verder om den concierge te bekommeren, begonnen zij de trap te beklimmen.

In een wip hadden de beide vrienden zich teruggetrokken en waren weder naar boven gesnel.

Op het donkere portaal was gelegenheid te over om zich enkele minuten verscholen te houden.

— Wij moeten hooren, wat hier gesproken wordt, Charles fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. Ik ben te zeer benieuwd wat die oude dame van Meunier wil.

— Ik geloof wel dat ik het kan raden, Edward, zeide Charles even zacht. Zij zal hem hetzelfde komen voorstellen wat jij zooeven gedaan hebt! Meunier is met zijn vrouw en Jeanne een uitvoering komen geven voor haar huis en zij heeft een van de bedienden uitgezonden om te zien, waar de man bleef en waar hij woonde.

— Je kunt wel gelijk hebben, Charles, wij zullen het spoedig genoeg zien, kwam Raffles. En nu stil, want zij zijn al op de tweede trap.

Inderdaad kraakten de treden van de oude trap onder de schreden van de beide personen, die haar nu bestegen.

Die oude dame moest nu en dan stilstaan en

Raffles en Charles konden duidelijk hooren hoe zij zuchtte van vermoeyenis.

Maar zij scheen met een groote dosis vastberadenheid begiftigd te zijn, want zij zette door en eenige oogenblikken later stond zij, nog altijd steunend op den palfrenier, voor de groene deur stil, die toegang gaf tot de woning van Meunier.

De palfrenier klopte, de deur werd geopend en de oude dame trad dadelijk binnen, terwijl de palfrenier met haar medeging.

Onmiddellijk zochten Raffles en Charles een plekje uit, waar zij zouden kunnen hooren wat er gesproken werd en zij hadden dit spoedig gevonden door een zijgang te volgen en de woning van Meunier binnen te gaan aan de zijde van de kleine keuken.

Het was een tamelijk gewaagde onderneming maar er zat niets anders op.

Deze keuken kwam met een deur uit op een kamer, waarschijnlijk als slaapkamer ingericht, want door de half geopende deur meende Raffles een stukje van een waschkast te zien.

Hij deed voorzichtig een paar passen, stak zijn hoofd om de deur en zag, dat het vertrek verlaten was.

Hij wenkte Charles en de beide mannen liepen op hun teenen door het vertrek, totdat zij vlak voor de tusschendeur stonden, die toegang gaf tot het vertrek, waar zij zoeven door Meunier te woord waren gestaan.

Er moest dus in de woning nog een derde kamer zijn, waar de vrouw van Meunier en zijn dochter zich op dit oogenblik bevonden.

Het was een oud huis, de deur sloot zeer slecht en Raffles en Charles konden woord voor woord alles verstaan, wat er daarbinnen gesproken werd.

Zij bevonden zich in een gevaarlijke positie, want de kans bestond natuurlijk dat Meunier om de een of andere reden hier zou binnentreden, of dat de beide vrouwen iets in de keuken of de slaapkamer te zoeken hadden, maar hun nieuwsgierigheid deed hen al het andere terzijde stellen.

Meunier had zeker zoeven gevraagd, waaraan hij de eer van het bezoek van een hem geheel onbekende dame te danken had, want zij antwoordde :

— Ik vraag u verschooning, mijnheer Meunier, als ik u kom storen. Vergeef het een arme oude vrouw ! Ik word verteerd door een smart, die mij al menigmaal dwaze dingen heeft laten doen, dwaas in de oogen van een onverschillige wereld.

— Ga zitten mevrouw, en deel het mij mede, zeide Meunier.

En in zijn stem klonken duidelijk verbazing en ook een weinig vrees.

— Ik hoop, dat ik niet te lang zal zijn, mijnheer Meunier, hernam de oude vrouw. Gisteren kwaamt gij met uw vrouw en een jong meisje, dat waarschijnlijk uw dochter wel zal zijn, muziek maken op de binnenplaats van mijn huis in de Rue de Béotie.

Zij wachtte even en viel zichzelf toen plotseling in de rede met de vraag :

— Hoe oud is uw dochter, mijnheer, mijnheer Meunier ?

— Achttien jaar, madame !

— Achttien jaar, mompelde de oude dame. Dat is slechts weinig ouder dan Léonie op dit oogenblik zou zijn.

En luid vervolgde zij :

— Ik zie, dat ik al reeds afdwaal, mijnheer Meunier ! Neem het mij niet kwalijk, het is mij soms, of de smart mij zinneloos zal maken ! Ik zat voor het raam en ik gevoelde mij dadelijk aangetrokken door het gezichtje van uw dochter ! Gij moet weten, zij lijkt sprekend op mijn kleindochter, mijn lieve Léonie, die sedert een half jaar spoorloos verdwenen is ! Alleen, Léonie was prachtig goudblond en uw dochtertje is gitzwart ! Maar de vorm van haar gelaat en de kleur van haar mooie oogen, oh, ik gevoelde een schok van ontroering toen ik haar daar zag staan met haar viool ! Gij moet weten, dat mijn kleinkind ook uitnemend viool speelde en dat wij voornemens waren, haar arme ouders en ik, om haar talent te ontwikkelen. Haar onderwijzers waren uiterst tevreden over haar en zij hadden ons voorspeld, dat zij reeds over anderhalf jaar op groote concerten zou kunnen optreden !

Weer zweeg de oude dame en Raffles meende haar zachtjes te hooren snikken.

Toen sprak Meunier, en het was, alsof zijn stem een schorren klank had :

— Dat alles is zeker belangwekkend, mevrouw, en ik kan mij uw ontroering wel voorstellen, maar ik zie niet goed in, in welk opzicht ik u zou kunnen helpen.

— Dat kunt gij ook niet, mijnheer Meunier, dat moet ik wel vreezen ! riep de oude dame op wanhopigen toon uit. Maar verplaats u eens in mijn toestand ! Reeds herhaaldelijk heb ik gemeend mijn verdwenen kleindochter te zien, reeds drie of viermaal heb ik een bezoek als dit gebracht, omdat ik meende, dat vreemdelingen misschien mijn lieve Léonie hadden opgenomen ! Ik kan u niet zeggen, wat er

alles bij mij omging en telkens had ik mij vergist! Men arme oude oogen hadden mij opnieuw bedrogen, als ik de meisjes van dichtbij bezag, dan sprong het verschil dadelijk in het oog! Gij zult nu wel begrijpen, wat ik u wilde vragen, ik zou uw dochter zoo graag eens willen zien!

— Dat kunt gij natuurlijk, madame, her- nam Meunier, maar als ik u zeg, dat zij mijn dochter is dan zult gij toch wel aanstonds begrijpen, dat gij ook nu weder een vruchteloos gang hebt gemaakt?

De oude dame zuchtte en antwoordde:

— Dat heb ik wel vooruit geweten, ik weet wel, dat ik dwaas doe, maar ik kan niet anders! Laat mij u even mogen verhalen, wat ons wedervaren is, dan zult gij mijn toestand beter begrijpen!

Zij wachtte weer even, blijkbaar om haar oogen af te wisschen en begon met trillende stem:

— Acht maanden geleden vertrokken mijn zoon en mijn schoondochter met hun eenig kind, Léonie, naar Zuid-Amerika, waar mijn zoon groote suikerplantages had, waarnaar hij zelf eens wilde gaan omzien. Hij nam Léonie mede, om deze eens voor te stellen aan zijn broeder, die reeds meermalen den wensch had te kennen gegeven, om zijn talentvol nichtje eens te zien. Omstreeks een half jaar geleden aanvaardden zij de terugreis, maar nooit heb ik hen teruggezien. Misschien herinnert gij u wel, mijnheer Meunier, dat in December van het vorige jaar een verschrikkelijke storm op den Grooten Oceaan heerschte, die verscheidene dagen aanhield, en waarvan talrijke schepen het slachtoffer werden. Daaronder was ook de „Sint Laurence” en in plaats van te Cherbourg het anker uit te werpen, werd de groote mailboot veel tientallen mijlen uit haar koers geslagen en sloeg ten slotte te pletter op de rotsen van een eilandengroep, men vond er later slechts het wrakhout van terug. Het schip moet met man en muis vergaan zijn, want nooit hoorde men er meer iets van! Maar, een moederhart blijft altijd hopen, ik weet niet, welke dwaze veronderstellingen ik maakte, ik hoopte, dat misschien een voorbijvarend schip eenige schipbreukelingen had kunnen opnemen, en ofschoon ik in dat geval reeds lang tijding had moeten hebben, ik bleef maar altijd hopen!

— Maar dat was toch verkeerd van u, madame! viel Meunier haar in de rede. Neem me niet kwalijk, dat ik u dit zeg, maar er zijn immers reeds zes maanden verlopen, sedert

die schipbreuk plaats had! Zelfs al was het vaartuig, dat schipbreukelingen aan boord had genomen naar de versten uithoek van de aarde gegaan, dan zou de telegraaf nu toch reeds lang de namen van de geredden hebben moeten melden!

— Dat is ook zoo, en toch.... toch bleef ik altijd hopen!

Er volgde een stilzwijgen en toen vroeg de oude vrouw bijna smeekend:

— Mag ik toch uw dochter niet eens even zien? Zij gelijkt zoo op Léonie! Noem het dwaasheid als gij wilt, maar het zal mij zooveel goed doen!

— Ik zal haar roepen, madame, zeide Meunier, blijkbaar na eenige weifeling.

Met een enkelen sprong hadden Raffles en Charles dekking gezocht achter het breede ledikant, uit vrees, dat Meunier misschien hier zijn vrouw en kind zou zoeken, maar deze voorzorgsmaatregel bleek overbodig, want zij hoorden, hoe hij een deur van een ander vertrek opende en met zijn ruwe stem riep:

— Jeanne, kom eens hier!

De twee mannen gingen dadelijk weder hun luisterpost betrekken en zij hoorden, hoe de oude dame zachtjes voor zich heen snikte en toen uitriep:

— Wat lijkt zij op haar! Als zij hetzelfde goudblonde haar had, dan zou ze het kunnen zijn! Wil je niet eens bij mij komen, mijn kind en mij een kus geven?

Er volgde geen antwoord, maar het meisje scheen toch aan het verzoek gevolg te geven, want even later klonk weer de stem van de dame in het zwart:

— Dat is goed van je, mijn kind! Ik heb nu geen berouw, dat ik hier ben gekomen, al heeft mijn bezoek mij weder een bittere teleurstelling bereid. Wees altijd braaf lief kind en studeer maar hard, misschien wordt je later wel eens een groote kunstenaar, evenals mijn arme Léonie zeker geworden zou zijn!

Er klonk het geluid van een stoel, die verschoven werd en Raffles en Charles maakten dat zij wegkwamen, want nu kon ieder oogenblik hun verblijf in de woning ontdekt worden.

Zij wipten de keuken binnen en bereikten van daar de gang, zonder dat iemand hen gezien had.

Haastig snelden zij de achtertrap af en bereikten de vestibule weder aan de voorzijde, juist toen de dame in het zwart naar buiten kwam, door den palfrenier gesteund, bleek en bevend.

— Wij moeten weten, waar zij blijft! zeide

Raffles op zachten toon. Maar er moet ook iemand in de buurt van dit huis blijven, ik vertrouw dien kerel niet! Wie weet wat hij voornemens is!

— Hier blijven is niet moeilijk, maar hoe zullen wij die auto volgen? was de vraag van

Charles Brand. Er is hier natuurlijk geen taxi te zien, want de wagens komen nooit zoo hoog.

Dat was inderdaad het geval, en voor de beide vrienden een besluit hadden kunnen nemen was de prachtige auto reeds weggereden.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONDERZOEK.

Raffles stampvoette en bromde tusschen de tanden:

— Wij hadden toch moeilijk in onze fijne kleederen achterop de veeren kunnen springen!

— Maar zij heeft haar woonplaats genoemd, de Rue de Béotie! kwam Charles.

— Dat is waar! riep Raffles uit. Dat is althans een aanwijzing! De Rue de Béotie is niet lang, nauwelijks een paar honderd meter en veel heerenhuizen kunnen er dus niet staan! Ik ben er bepaald op gesteld uit den mond van die oude dame eenige nadere bijzonderheden te vernemen omtrent die schipbreuk!

— Maar Edward, je koestert toch zeker niet de minste hoop, dat er nog iemand van de „St. Laurence” gered zal zijn! zeide Charles hoofdschuddend. Ik herinner mij nog zeer goed de berichten, welke dienaangaande in de couranten stonden. Men vond wrakstukken van het ongelukkige schip op bijna alle plaatsen van den Oceaan, zoodanig woedde toen de storm.

— Dat beteekent natuurlijk op zichzelf niet veel, het schip kan op verscheiden plaatsen een deel van de verschansing, een laadmast, waardeloos rondhout hebben verloren! Daarom zou het toch wel mogelijk zijn, dat er toch nog enkelen van de opvarenden gered zijn!

— Maar dat zou men dan toch nu moeten weten! riep Charles uit. Heden ten dage is er geen plek op de geheele aarde, of het zou moeten zijn in de binnenlanden van Afrika of Azië, vanwaar men geen telegram kan verzenden of een radiogram! Zelfs als er schipbreukelingen aan land waren gekomen op de meest verlaten plek van de Amerikaansche kust, dan nog zouden zij na eenige dagen reeds bewoonde streken hebben gevonden!

— Dat alles is zeker waar, mijn waarde, maar je vergeet één mogelijkheid!

— En die is?

— Dat er eenige van die ongelukkigen zijn aangespoeld op de kust van een onbewoond eiland!

Charles uitte een kreet en riep:

— Dat is mogelijk! Zeker, dat zou niet geheel en al onmogelijk zijn! Maar dan zou het schip wel zeer aanzienlijk uit zijn koers moeten zijn geslagen!

— Niemand belet ons, om dat aan te nemen! gaf Raffles kalm te kennen. De storm was zoo hevig, als men er in geen tientallen van jaren had beleefd en volgens betrouwbare getuigen moet hij nu en dan een windsnelheid van bijna vijftig meter in de seconde hebben bereikt! Niemand kan dan ook met nauwkeurigheid zeggen, waar het schip ergens is vergaan, daaromtrent tast men geheel in het duister. Het is letterlijk tot splinters geslagen, en ik zeide je reeds, dat de wrakstukken over een oppervlakte van honderden vierkante mijlen verspreid zijn terug gevonden.

Charles antwoordde niet.

Raffles had hem daar zoeven een mogelijkheid voorgespiegeld, waaraan hij niet zoo spoedig kon gelooven, maar het was toch een mogelijkheid!

Zeker, op weg zijnde van een Zuid-Amerikaansche haven naar Europa, kon de „St. Laurence” door den vliegende storm, stuurloos en met gebroken schroef, zeer wel in Zuid-Oostelijke richting zijn voortgezweept tot dicht bij de groep der Sandwich Eilanden, waarvan het noordelijkste het eiland Traverse is, of tot het eiland Bouvet.

Maar wie kon zeggen of het ontredde vaartuig niet nog veel verder Oostwaarts was voortgejaagd met een verbijsterde snelheid tot bij Prins Edward Eiland of zelfs tot de groep der Crozet Eilanden, ver ten Oosten van Kaapstad?

Het was hem bekend, dat de „St. Laurence”

masten en hulpzeilen kon voeren, en was het niet denkbaar, dat de kapitein tot het laatst had willen stand houden en het schip voor den vliëgenden storm had laten wegloopen, uren en misschien dagen lang in de hoop, dat het schip het zou houden en de storm zou luwen?

Door deze gedachten bezielde stond Charles stil voor zich uit te kijken, tot de stem van Raffles hem uit zijn gepeins wakker schrikte.

— Luister eens, Charles zeide de Grootte Onbekende. Ik ga nu dadelijk naar omlaag, naar de Rue de Béotie en tracht daar het huis te vinden, waar die eerwaardige oude dame woont. Vind ik het, dan vraag ik haar dadelijk te spreken! Jij echter blijft hier en houdt dien schelm in het oog! Waar hij ook heengaat, daar volg je hem!

— Ook buiten Parijs?

— Ja al was het naar Marokko!

— En als hij dat doet en ik volg hem, waarheen moet ik je dan bericht zenden?

— Naar de Rue Lepic! Ik ga daar nu eerst heen en zal James waarschuwen, dat hij je komt aflossen, als het te lang duurt.

— Maar waarom zou die Meunier zoo eensklaps de vlucht nemen? vroeg Charles verbaasd.

— Hij voelt zich hier niet veilig meer!

— Wat is dat nu? Niet veilig? riep Charles uit. Wat wil je daarmee zeggen? Wat heeft hij hier te vreezen?

— Er is iets met dat meisje! Wat het is, dat weet ik nog niet! Maar wat kan den kerel toch bewogen hebben, een zoo schitterend aanbod af te slaan, als ik hem deed? Waarom spreekt de dochter van een Franschman Engelsch, als men haar iets geeft? Waarom lijkt zij niet in het minst op haar ouders? Ik zou wel gaarne antwoord ontvangen op al die vragen, Charles!

En daar de jonge man in het geheel geen antwoord gaf, maar hem verbaasd aanstaarde, vervolgde Raffles:

— Laten wij er nu maar niet verder over spreken. Bewaak den man, en let op wat hij doet, maar vooral ongemerkt!

Hij drukte Charles de hand en zeide op zachten toon:

— Zendt mij bericht naar de Rue Lepic, onder den bekenden naam. En wat er ook moege gebeuren, houd dien man in het oog!

Nog een hoofdknik en Raffles was langs de hellende straat verdwenen, terwijl Charles zich aan de overzijde van de straat zoodanig ging opstellen, dat het onmogelijk zou zijn hem te ontdekken.

Zoodra Raffles de Place Blanche had bereikt, aan den voet van den heuvel, riep hij een taxi aan en droeg den chauffeur op, hem naar de Rue de Béotie te brengen.

Deze straat bevindt zich in een der fraaiste gedeelten van Parijs en is een der breede, deftige zijstraten van de Champs Elysées.

De chauffeur had zijn auto laten stilstaan op den hoek van beide straten en Raffles stapte uit en betaalde den chauffeur.

Het was op dit oogenblik drie uur in den middag en als de oude dame dadelijk naar huis was terug gekeerd, dan kon zij onmogelijk lang thuis zijn.

Maar Raffles begreep, dat hij geduld zou moeten oefenen en het van het toeval zou moeten laten afhangen, of hij de dame in het zwart dien dag nog zou zien verschijnen.

En alweder was dat toeval hem behulpzaam, want waarschijnlijk had die oude dame onderweg een of andere boodschap verricht, die haar had opgehouden.

Nauwelijks was de taxi weggereden of daar kwam de prachtige auto, welke de oude dame naar de Rue Berthe gebracht had en reed de straat in om stil te staan voor een fraai heerenhuis, ongeveer in het midden van de straat.

Dadelijk haastte Raffles zich en hij was er bij tegenwoordig, toen de palfrenier de oude dame naar binnen bracht, nadat hij had aangescheld en de breede deur was geopend door een ouden maître d'hotel in een zwarten rok en kniebroek, het type van den ouderwetschen bediende.

Daarop sprong de palfrenier weder op zijn plaats, de deur ging dicht en de auto reed weg, waarschijnlijk om naar de garage te worden gebracht.

Raffles wachtte nog een minuut of tien en belde toen op zijn beurt aan.

Terwijl hij stond te wachten tot hem werd opengedaan, viel zijn blik op het kleine naam-bordje, een bijzonderheid in Parijs en waarvan de aanwezigheid dan ook vrij spoedig werd verklaard, want de naam op het bordje was geen Fransche.

Daar stond met fijne letters te lezen: Campbell.

Dat was dus wel een echt Engelsche naam.

De deur werd geopend door denzelfden bediende.

— Goede vriend, ik zou zeer gaarne uwe meesteres een oogenblik spreken, begon Raffles.

De bediende monsterde hem een oogenblik discreet en zeide toen eenigszins weifelend:

— Madame is thuis, mijnheer, maar zij is

zooeven van een rit teruggekeerd, die haar vermoeid schijnt te hebben, madame is een weinig lijdend, en ik weet werkelijk niet, of zij wel bezoek zal ontvangen. Ik zal het echter vragen, wees zoo goed binnen te treden.

Raffles ging binnen en bevond zich in een fraai gemeubelde, ruime vestibule.

De bediende wees hem een gemakkelijken, rieten stoel aan en ging heen om het bezoek aan te kondigen, nadat Raffles hem den naam had genoemd, onder welken hij meestal te Parijs vertoefde, Graaf Grasham.

Reeds een paar minuten later keerde hij terug en zeide :

— Het is, zooals ik dacht, mijnheer de Graaf, madame gevoelt zich werkelijk een weinig vermoeid en laat u verzoeken mij wel te willen mededeelen, wat het doel van uw bezoek is, terwijl zij haar verontschuldiging maakt, dat zij u niet persoonlijk kan ontvangen.

— En toch moet ik aandringen, goede vriend ! hernam Raffles. Wat ik madame te zeggen heb, dat kan ik bezwaarlijk aan derden mededeelen en het is van groot belang. Keer naar uw meesteres terug en zeg, dat ik haar wensch te spreken over.... de straatmuzikanten en over de „St. Laurence”.

De bediende scheen volkomen op de hoogte te zijn, want hij keek Raffles met groote, verschrikte oogen aan en haastte zich weder weg, veel sneller, dan men dat van zijn oude beenen verwacht had.

Het duurde nu nog korter tijd totdat hij terugkeerde en hij riep reeds uit de verte, onder het loopen :

— Madame laat zich verontschuldigen over haar afwijzing van zooeven en zij verzoekt mijnheer de Graaf dadelijk te willen komen !

Raffles stond op en volgde den bediende door een ruimen gang naar een zeer fraai vertrek hetwelk met drie breede, tot den vloer reikende ramen uitzicht gaf op een prachtige tuin.

In het midden van dit vertrek stond de dame in het zwart, met de eene hand steunende op het blad van de zware tafel.

En die hand beefde merkbaar, toen Raffles met een diepe buiging op haar toetrad en bleef staan tot dat de bediende het vertrek zou hebben verlaten.

Het gelaat van de oude dame was zeer bleek, maar zelfs nu nog kon men zien, dat zij vroeger zeer schoon moest zijn geweest, al had het verdriet den glans uit haar donkere oogen doen verdwijnen en haar wangen doen invallen.

Haar stem had een omfloersten klank, toen zij met een gracieus gebaar naar een stoel in

haar nabijheid wees en begon :

— Neem plaats, Graaf ! Gij zult waarschijnlijk wel hebben begrepen, dat ik mij gehaast heb u te ontvangen, ondanks den toestand waarin ik mij bevond toen ik naar mijn huis terugkeerde, want het is duidelijk, dat gij iets moet weten.... van dat jonge meisje !

— Heel veel meer dan gijzelf weet ik helaas niet van haar Madame, en toch heb ik u willen bezoeken, omdat ik zelf zeer groot belang stel in de kleine Jeanne ! Ik hoorde haar vioolspelen, ik werd, evenals gij, getroffen door haar uiterlijk, zoowel als door haar wonderlijk spel, en ik bood haar vader aan haar geheele opleiding te betalen, tot het tijdstip, waarop zij in de concertzaal zou kunnen optreden.

— En, hij nam het aan ?

— Neen, Madame, de man weigerde, tot mijn groote verbazing, laat ik er dat dadelijk aan toevoegen ! Hij voerde aan, dat hij in dien tijd het geld zou moeten missen, hetwelk Jeanne hem inbracht, en toen deed ik hem het voorstel hem een ruime jaarlijksche toelage te geven, teneinde hem daarvoor schadeloos te stellen. En nog weigerde de man !

De Gravin had zelfs plaats genomen en staarde Raffles aandachtig aan, het kanten zakdoekje, dat zij in de handen hield, zenuwachtig verfrommelend.

Maar Raffles scheen dit niet op te merken en vervolgde :

— Nauwelijks eenige minuten, nadat ik was vertrokken, kwaamt gij, Madame, gij sprak met Meunier, den orgeldraaier en door een toeval, noem het een onbescheidenheid als ge wilt, heb ik uw gesprek met hem van het eerste tot het laatste woord gehoord ! En in verband met dat gesprek juist, kom ik u mijn hulp aanbieden !

De oude dame had de hand op het hart gedrukt en een oogenblik de oogen gesloten.

Toen zeide zij met zachte stem :

— Dat is zeker het bewijs van een edel hart, Graaf maar, houdt het mij ten goede, ik kan toch waarlijk niet inzien, op welke wijze gij mij behulpzaam zoudt kunnen zijn !

— Misschien zal u dat naderhand blijken, Madame, ik ben er de man niet naar, om mijn hulp aan te bieden op losse gronden en als ik niet overtuigd ben, dat zij werkelijk van nut zou kunnen zijn ! Ik heb u hooren spreken over het verhaal van de „St. Laurence” en ik ken de omstandigheden, waaronder die noodlottige schipbreuk plaats vond en daarom bied ik mij aan om onderzoek te gaan doen in het geheele gebied, waarop wrakstukken van het onge-

lukkige vaarttuig zijn teruggevonden.

De oude dame had met een aandoenlijk gevaar de handen gevouwen en zeide nu met trillende stem :

— Ik weet werkelijk niet, Graaf, waaraan ik deze goedheid te danken heb ! Ik ben immers een vreemde voor u, slechts het toeval brengt ons samen en ik geloof, dat gij zelf den omvang niet beseft van uw edelmoedig voorstel ! Ik heb geen verstand van die vreeselijke dingen, maar menigmaal heeft men mij reeds medegedeeld, dat een grondig onderzoek van het gebied, hetwelk gij daar noemt, vele maanden zou duren !

— Niet, als ik het instel, Madame, hernam Raffles glimlachend. Ik zal mij er wel voor wachten een hoop bij u te wekken, waarvan de vervulling zeer geringe kansen biedt, maar als er zich werkelijk op één van de eilanden, waarop het schip te pletter kan zijn geslagen, nog teekens van leven bevinden, dan zal ik dat binnen een week hebben uitgevonden !

De oude vrouw wierp Raffles een blik toe, waarin schrik, verbazing en verontwaardiging om den voorrang streken en riep toen :

— Gij drijft den spot met mij, Graaf ! Wat gij daar zegt, is onmogelijk ! Gij zijt toch niet hier gekomen om een arme, ongelukkige vrouw te bespotten ?

— Aan zulk een laagheid zou ik mij nooit schuldig maken, Madame, antwoordde Raffles ernstig. Ik had moeten begrijpen, dat het u zeer vreemd in de ooren moest klinken, ja dat gij mij misschien voor een gek zoudt verslijten, en toch zeg ik u de volle waarheid, binnen een week kan ik u mededeelen, of gij iedere hoop moet laten varen, dan wel of sommige opvarenden van de „St. Laurence” gered zijn.

— Gij spreekt dus in ernst, vroeg de oude dame.

— In vollen ernst !

— Maar dan zoudt gij een toovenaar moeten zijn ! riep de oude dame uit, met iets dat naar ontzetting zweemde.

— Dat niet, Madame, ik beschik alleen over middelen, welke nog niet algemeen bekend zijn en die ik voorloopig geheim wensch houden, om gewichtige redenen, welke ik u te zijner tijd zeker zal mededeelen ! Hierover spreken wij thans niet verder, Madame. Ik zou nu echter gaarne eenige nadere bijzonderheden uit uw mond vernemen omtrent Jeanne, de jonge violiste ! Indien ik mij niet vergis hebt gij een sprekende gelijkenis in haar trekken meenen te zien met een meisje, dat u zeer dierbaar was, nietwaar ?

— Met Léonie, Graaf mijn kleindochter. Maar ach, ik heb dat reeds vaker gedacht en mijn arme oogen hebben mij steeds bedrogen ! Als ik haar van nabij zag, kwam dadelijk het verschil aan de dag.

— Maar thans, Madame, thans hebt gij het jongemeisje toch van zeer dichtbij kunnen zien, want zij heeft u een kus gegeven, en toen zijt gij niettemin bij uw oordeel gebleven, dat zij zeer veel op uw kleindochter geleek !

— Dat is ook zoo, Graaf, hernam de oude dame peinzend. Zij leek verwonderlijk veel op Léonie, alleen had zij gitzwart haar en mijn lieve kleindochter was goudblond ! En dan, zij herkende mij immers in het geheel niet ?

Raffles dacht een oogenblik na, hief toen snel het hoofd en vroeg :

— Zoudt gij mij niet eens willen mededeelen, Madame, onder welke omstandigheden uw kinderen afscheid van u namen, waar zij zich inscheepten, den juiststen datum van het vertrek van de „St. Laurence” en enkele andere bijzonderheden ?

De dame in het zwart keek Raffles een oogenblik verwonderd aan, maar zij zeide :

— Het zal mij pijn doen, Graaf, maar gij stelt zulk een warm belang in dat jonge meisje, dat ook mij dadelijk wonderlijk heeft aange trokken, gij biedt zelfs aan een onderzoek in te stellen naar lieden, die u eigenlijk volkomen onverschillig moeten zijn, en daarom wil ik u in het kort de zaak verhalen.

HOOFDSTUK V.

OP EEN SPOOR.

De oude dame keek een oogenblik als in gedachten verzonken naar den tuin en begon toen met een stem, waarin haar ingehouden tranen klonken :

— Gij zult den naam Jerome Campbell naast

de deur hebben gelezen, Graaf ! Zoo heette mijn zoon. Ik zelf ben Française en ik huwde drie en veertig jaar geleden met Henry Campbell, een uwer landgenooten, want al spreekt gij voortreffelijk Fransch, uw naam duidt op

een Britsche afkomst, Graaf! Ons huwelijk was zoo gelukkig als het maar zijn kon. Mijn man stierf in het begin van den oorlog, want hij had dadelijk den wapenrok aangetrokken, ofschoon hij er volstrekt niet toe genoodzaakt was, alleen om zijn plicht jegens zijn land en ook jegens het mijne te vervullen. Omdat wij beiden evenveel van ons land hielden, maakten wij de afspraak, dat wij om beurten een jaar in Frankrijk en een jaar in Engeland zouden wonen en hetzelfde zou geschieden, zoodra wij kinderen kregen.

De oude dame wischte zich met het kanten zakdoekje de tranen weg, die haar naar de oogen waren gedrongen en vervolgde :

— Wij kregen twee zoons, en volgens de afspraak ontvingen de knapen een volkomen Engelsche opleiding. De een, Edmund, studeerde voor ingenieur, de tweede Jacques begaf zich reeds op vrij jeugdigen leeftijd naar Argentinië. Want wel waren wij rijk, maar mijn echtgenoot had er altijd op gestaan dat onze kinderen in staat zouden zijn hun brood te kunnen verdienen, alsof zij geen centime te wachten hadden.

Weer wachtte Mevrouw Campbell even, als om haar gedachten te verzamelen en zich te ontrukken aan haar smartelijke herinnering.

Toen ging zij op zachten toon voort :

— Edmund huwde omstreeks twintig jaar geleden een Française en alweder volgens afspraak, kreeg dat meisje, dat uit het huwelijk geboren werd een echte Fransche opvoeding, maar daar zij tot haar tiende jaar in Engeland vertoefd had, sprak zij even goed Engelsch als Fransch. En nu kom ik aan een vreeselijke episode uit ons leven, die aan al onze heerlijke verwachtingen den bodem insloeg. Acht maanden geleden vertrokken Edmund en Léonie in gezelschap van mijn schoondochter Claire naar Buenos-Aires, waar Jacques één der grootste fabrikanten is. Zij bleven er bijna twee maanden en schreven mij van daarginds geestdriftige brieven over het heerlijke land, waar zij zoo gastvrij ontvangen waren. Op zes December scheepten zij zich in aan boord van de St. Laurence. Ik zal dien datum nooit vergeten! Mijn kinderen en mijn kleindochter hoopten de Kerstmis met ons mede te vieren! Toen kwamen de eerste berichten van dien verschrikkelijken storm en over wat er volgde kan ik zeer kort zijn, Graaf, mijn onderzoekingen, de belooningen, welke ik uitloofde aan dengene, die mij eenig positief bericht bracht, de afschuwelijke telegrammen, die een einde

maakten aan alle hoop, en toen niets meer... de berusting, de doffe smart....

Mevrouw Campbell had het hoofd gebogen en Raffles hoorde haar zachtjes snikken.

Hij wachtte eenigen tijd vóór hij op warmen toon opmerkte :

— Het lot heeft u wel vreeselijk bezocht, madame, en ik durf het niet wagen u te vleien met een hoop, waarvan de vervulling op zulke losse gronden berust! Maar niettemin blijf ik er bij, dat ik de eilanden langs den weg, dien het schip vermoedelijk moet hebben afgelegd toen het door den vligenden storm werd voortgejaagd, zal onderzoeken.

— Maar zeg mij eerlijk, Graaf, ik beloof u, dat ik sterk zou zijn en de nieuwe teleurstelling zou weten te dragen, gelooft gij, dat er ook maar eenige kans zou kunnen bestaan, dat er toch nog opvarenden van de St. Laurence gered zijn?

— De kans is zeer, zeer gering, madame, maar zij bestaat! Er bevinden zich daar in het Zuiden van den Atlantischen Oceaan verscheidene eilandengroepen, waarvan er talrijke onbewoond zijn. Zij liggen buiten de gewone scheepvaartroute en op zichzelf beschouwd zou het volstrekt niet vreemd zijn, als daar schipbreukelingen jaren achtereen vertoefden, zonder dat men iets van hun bestaan afwist.

Weder had Madame Campbell de hand op het hart gedrukt en nu zeide zij met trillende stem :

— Als dat eens mogelijk ware!

— Daaraan moet gij voorloopig volstrekt niet denken, Madame! hernam Raffles met vaste stem. Gij moet mij beloven, dat gij uw gedachten zooveel mogelijk bij andere dingen zult bepalen. Laten wij liever nog eens over uw kleindochter spreken. Zij speelde immers goed viool?

— Zij speelde als een engel, Graaf! antwoordde de Gravin. Van wie zij die gave had weet ik niet, maar reeds als kind van vijf jaar begon zij te spelen op een speelgoedviooltje, en van dat tijdstip af hebben wij haar les laten geven. Het is waar, dat zij verdiend had van een meester onderwijs te ontvangen, pas later heb ik dat beseft!"

— En, het spel van de kleine Jeanne herinnerde u sterk aan dat van Léonie?

— Ja, Graaf, zij speelde even gevoelvol, zij hield ook juist als Léonie het instrument vast en zij stond ook juist in dezelfde houding! Zelfs de uitdrukking van haar oogen was dezelfde. Zij had het kunnen zijn! Maar wat praat ik toch, ik dwaas! Waarheen laat ik

mijn gedachten gaan! Zij zou mij immers dadelijk herkend hebben.... en dan.... hoe zou Léonie nu hier kunnen zijn, hier te Parijs in gezelschap van een orgeldraaier en zijn vrouw!

Mevrouw Campbell had het hoofd in de handen geklemd, als vreesde zij, dat haar gedachten haar zouden ontvliesen.

Raffles was opgestaan en had zijn hoed gegrepen.

Hij trad op Mevrouw Campbell toe, kuste haar hand en zeide op zachten toon:

— Ik wil u nu niet langer met mijn aanwezigheid lastig vallen, Madame. Wanneer het slechts eenigszins mogelijk is vertrek ik heden nog naar Londen om vandaar mijn onderzoek aan te vangen, tenminste wanneer geen andere omstandigheden in den weg treden. In dat geval echter zal ik u onmiddellijk een telegram zenden, opdat gij u niet ongerust behoeft te maken, wanneer ik wellicht langer uitblijf, dan oorspronkelijk in mijn bedoeling lag!

Mevrouw Campbell was opgestaan en drukte Raffles met tranen in de oogen de hand.

— Laat een arme, eenzame vrouw u dank mogen zeggen, Graaf, voor wat gij thans voor haar doet. Gij moet wel een zeer bijzonder mensch zijn, dat gij u aldus het lot aantrekt van iemand, die u volkomen onbekend is!

— Denk niet te goed over mij, Madame, zeide Raffles op harden toon. Het is niet louter menschenliefde, die mij drijft, denk dat vooral niet. Ik ben een sportsman in hart en nieren en voor mij is dit onderzoek een uitspanning!

— Zeg dat niet, Graaf! riep mevrouw Campbell uit. Waarom wilt gij met geweld iedere waarde ontnemen aan uw goede daad? Ik zal u mijn geheele leven zegenen, zelfs al zoudt gij mij niet anders kunnen brengen dan het bericht, dat mijn lieve kinderen rustig sluimeren onder een heuvel op een van die vreeselijke eilanden, op welks rotsen de „St. Laurence” verbrijzeld is.

— Mij zegenen, Madame? hernam Raffles op eigenaardigen toon. Wel, uw zegeningen zullen wellicht opwegen tegen de vervloeking van anderen!

En met deze woorden had hij snel het vertrek verlaten, terwijl mevrouw Campbell op den electrischen schelknop drukte, teneinde den ouden bediende te waarschuwen, die haastig kwam toelopen en Raffles naar de voordeur vergezelde.

Buiten gekomen keek Raffles even naar het nummer en haastte zich toen langs de flauw

omlaag hellende straat naar de Champs Elysées, waar hij spoedig een taxi had gevonden.

Hij gaf den chauffeur het adres op van zijn huis in de Rue Lepic, maar zooals hij wel vermoedde haalde de man grinnekend de schouders op en zeide, dat zijn wagen het zoover wel niet zou kunnen brengen, maar dat hij tot zijn dienst was, als hij met de Place Blanche als einddoel van den tocht genoeg nam.

En dat deed Raffles, omdat hij zeer wel wist, dat het met alle andere chauffeurs juist zoo zou gaan, geen hunner zou kans zien zijn auto tot aan den top van den heuvel van Montmartre te brengen.

Een half uur later stond de auto stil, Raffles stapte uit betaalde den chauffeur en begon de Rue Lepic te beklimmen.

Een kwartier daarna trad hij het huis binnen en dadelijk kwam Henderson hem tegemoet.

— Alleen James? vroeg Raffles verwonderd.

— Ja, Mylord!

— Waar is mijnheer Brand?

— Vertrokken!

— Waarheen?

— Dat weet ik niet, Mylord! Hij is naar het Gare St. Lazare gegaan en vandaar heeft hij mij een telegram gestuurd hierheen, om hem zoo snel als mijn auto wilde loopen, zijn valies met kleederen te komen brengen! Dat heb ik gedaan en toen deelde mijnheer Brand mij mede, dat hij een zekeren Meunier achter de vodden zat, zooals mijnheer Brand zich wel wilde uitdrukken! Hij had den man, zoo zeide hij, een kaartje zien nemen aan de loketten voor de badplaatsen, maar hij had niet kunnen vernemen, wat het einddoel van zijn reis was.

— Was er een jongmeisje en een vrouw in zijn gezelschap?

— Alleen een jongmeisje met zwart haar en een vioolkist bij zich, Mylord! Ik heb haar gezien, een mooi schepseltje, maar erg bleek en met vreemde oogen, net alsof zij een beetje suf was!

— Wel, wel, dus de schobbejak is er toch vandoor gegaan! bromde Raffles voor zich heen. Maar waarom dan? Zou het dan toch mogelijk zijn, dat dat kind.... Maar dat is immers ondenkbaar! Zij had dan toch haar grootmoeder moeten herkennen, met wie zij jaren lang heeft samengeleefd, tenzij....

Hij voltooide zijn alleenspraak niet maar ging met gebogen hoofd de trap op naar zijn kamer, liet zich in een gemakkelijken stoel vallen en stak een pijp op, voor Raffles een

voortreffelijk middel om zijn gedachten op een bepaald onderwerp te concentreeren.

Na verloop van een half uur stond hij weder op en schelde.

Henderson was waarschijnlijk in de nabijheid gebleven, want hij trad dadelijk binnen.

— Zeg mij eens, James, heeft mijnheer Brand niet gezegd wat hij zou doen, als hij zich had overtuigd waarheen Meunier zich begaf?

— Mijnheer Brand zou u dadelijk een telegram zenden onder den bekenden naam en naar dit huis!

Raffles wierp een blik op zijn horloge, het was drie uur geleden, toen hij afscheid van Charles had genomen voor het huis in de Rue Berthe.

— Dan kunnen wij voorlopig niets anders doen James, dan voor den inwendigen mensch zorgen! zeide Raffles. Ik wil echter het huis niet verlaten teneinde het telegram niet mis te loopen en er zal dus niets anders op overschieten, dan dat je mij bewijst, dat je het koken nog niet verleerd hebt en hier een goed middagmaal voor me bereidt!

— Dat zal gemakkelijk kunnen geschieden, Mylord, kwam Henderson, want wij hebben alles in huis wat er noodig is. Over een half uur zal Mylord bediend worden!

En de brave reus verliet het vertrek en even later hoorde Raffles aan het rammelen van potten en pannen, lepels en vorken, dat zijn chauffeur druk aan het werk was en zich in een kok had veranderd.

Daarop hoorde hij, hoe er in het aangrenzende vertrekje een tafel werd gedekt en hij riep door de gesloten deur:

— Dek voor twee, James!

— Krijgt Mylord bezoek? werd er teruggeroepen.

— Ja, James: van mijn chauffeur!

— Pardon, Mylord, dat voegt niet! Ik zal in de keuken eten met uw welnemen!

— Pardon, James, je zult doen, wat ik je zeg! hernam Raffles. Ik moet je op de hoogte brengen van een zeer eigenaardige zaak, welke je nu nog slechts ten deele kent en waarbij je mij en mijnheer Brand behulpzaam moet zijn!

En omdat wij geen tijd te verliezen hebben, zul je met mij eten!

— Zooals gij beveelt, Mylord! klonk het antwoord.

En zoo dineerden Raffles en James aan dezelfde tafel, terwijl de laatste voordurend moest opstaan om tevens zijn taak als tafelbediende te kunnen vervullen.

En tijdens het diner deelde hem Raffles alles mede wat hij zelf wist van de vreemde zaak van de Fransche straatmuzikante, die zoo voortreffelijk Engelsch sprak en die zoo buitengewoon goed speelde, ofschoon zij dat zeker niet van haar vader zou hebben geleerd.

Het was omstreeks tien uur in den avond toen er gebeld werd.

Raffles stak zijn hoofd uit het raam, dat hij haastig had opengeworpen, trok het dadelijk weder terug en zeide tot Henderson, die op een bevel stond te wachten:

— Ga maar spoedig opendoen, het is de telegrambesteller!

Henderson snelde de trap af en keerde een oogenblik later terug met een telegram hetwelk hij Raffles terhand stelde.

Deze opende het haastig en las:

„Meunier en Jeanne te St. Malot. Hij denkt hier zeker te blijven. Sein mij naar het Logement „Het Gouden Anker” aan de haven, waar ik mijn intrek heb genomen onder den naam van Jackson.”

Raffles liet de hand zakken, waarin hij het telegram vasthield en deelde James den inhoud mede.

Toen wierp hij haastig een paar woorden op een stukje papier, stak het Henderson toe en zeide:

— Breng dit telegram spoedig weg, James. Er is een telegraafbureau hier om den hoek!

— De reus snelde weg en Raffles bromde voor zich heen:

— Met den eersten trein vertrek ik naar St. Malot. Misschien kunnen wij daar de oplossing van het raadsel vinden!

— En reeds de naaste toekomst zou bewijzen, dat Raffles hierin goed gezien had....

HOOFDSTUK VI.

DE STOKER VAN DE ST. LAURENCE.

Raffles en Henderson begaven zich dien avond zeer vroeg ter ruste, want zij zouden den volgenden dag bij het kriecken van den dageraad moeten opstaan, teneinde den eersten trein te kunnen halen, die hen naar de kleine Bretonsche havenplaats St. Malot zou brengen, een der schilderachtigste plaatsen van deze aan romantische plekjes toch zoo rijke kust.

Bovendien zou Raffles den tijd moeten nemen zich goed te vermommen, want hij dacht er niet aan Meunier weder onder de oogen te komen, gekleed en met het gelaat van den vorigen dag!

Integendeel, hij wilde den orgeldraaier volstrekt niet op zijn spoor brengen en deze moest volkomen onkundig gehouden worden van het feit, dat de man, die hem den dag te voren bezocht had, thans op zijn spoor was.

En zoo trok hij zeer eenvoudige kleeren aan, zette een oude jockeypet op, maakte een bundeltje van wat andere kleederen en zorgde er voor, dat hij een ruw, door weer en wind gebruind gelaat kreeg.

Wat Henderson betreft, hij kreeg alleen een paar zwarte vegen over zijn gezicht want hem had Meunier nog niet gezien en er behoefde geen vrees voor herkenning te bestaan.

Zijn vermomming werd voltooid door een donkerblauw linnen pak, waardoor hij er uitzag als een electricien of iets dergelijks.

Toen de beide mannen gereed waren verlieten zij aanstonds het huis, waarvan de deuren zorgvuldig gesloten werden, ofschoon Raffles geen vrees behoefde te koesteren dat ongewenschte bezoekers iets in de woning zouden ontdekken, daarvoor waren de kasten met kleederen en pruiken te goed verborgen.

Een auto bracht hen naar het Gare St. Lazare en zij kwamen er juist bijtijds om in den trein naar Brest te kunnen stappen.

De sneltrain legde dit traject in ongeveer zes uren af.

Zij zouden te Rennes moeten overstappen,

dat wil zeggen, na ongeveer vier uren sporen, teneinde met een andere lijn naar St. Malo verder te reizen.

Raffles en Henderson hadden met opzet in een coupé van de derde klasse plaats genomen, daar zij in hun rol van arbeiders moesten blijven.

De trein was echter zeer slecht bezet, tenminste in hun afdeeling en zij konden dus vrijelijk met elkander spreken in hun eigen taal.

De trein snelde intusschen voort over Chartres, Le Mans en Laval en om tien uur in den morgen was Rennes bereikt.

Hier moesten zij twintig minuten op de aansluiting wachten en wederom een uur later stonden zij op het kleine perron van het station van St. Malo.

Raffles had Charles met opzet geen telegram gezonden, want hij wilde, dat deze Meunier geen oogenblik alleen liet.

Er was in zijn hersens een verdenking gerijpt en hij achtte het van groot gewicht, dat de orgeldraaier niet uit het oog werd verloren.

Hij vroeg dus, zoodra hij het station had verlaten, den weg naar het Logement „Het Anker” aan een agent van politie, die hem bereidwillig te woord stond en twintig minuten later trad hij de gelagkamer binnen.

Den eerste, dien hij daar zag was Charles Brand, die bij een van de ramen zat, bezig met het verorberen van een eenvoudigen maaltijd, maar met den blik strak naar buiten gevestigd.

Hij had Raffles dan ook niet zien binnenkomen, totdat deze hem joviaal op den schouder klopte en op gullen toon in het Fransch tot hem zeide:

— Wel kameraad, dat ik je hier moet aantreffen! Laat ik je voorstellen aan een Engelsch collega, die al een beetje Fransch begint te brabbelen!

Charles onderdrukte slechts met moeite een

kreet van vreugde, drukte Raffles krachtig de hand en zeide toen op zachten toon:

— Ik zit hier om Meunier in de gaten te houden! Hij logeert in het logement, waarvan ik hier juist de deur kan zien, aan de overzijde van het Marktpllein!

Raffles keek naar buiten over het schilderachtige plein heen, met zijn kleine oude huisjes, verlevendigd door Fransche visschersvrouwen in haar eigenaardige dracht en vestigde toen zijn blik op een groot verguld fregat, dat als uithangbord boven de deur van een logement hing.

— Is het daar? vroeg hij op zachten toon, toen hij had plaats genomen.

— Ja, in het logement „Surcouf”.

— Heb je misschien in dien korten tijd nog iets gadeslagen?

— Ja, hij heeft gisterenavond hier gezeten met het jongemeisje, en die speelde alweer viool, want zij had het instrument los in de hand bij zich. Hij heeft een anker op den rug van de linkerhand getatoueed.

— Iets dergelijks vermoedde ik wel! zeide Raffles hoofdknikkend.

— Vermoedde je het?

— Ja! was het antwoord. Ik heb zoo'n idee dat die man gevaren had! Waarom, dat kan ik nog niet uitleggen. Je zit hier zeker al lang?

— Van vanmorgen acht uur af! Om de waarheid te zeggen, verbaast mijn brave hotelhouder zich wel een weinig, dat ik hier al dien tijd zit, maar het ging niet anders, ik wilde hem nu eenmaal niet uit het oog verliezen!

— Is hij vandaag al uitgegaan?

— Ja, maar hij bleef hier voortdurend op het marktpllein. Hij liet haar spelen en haalde geld op.

— Wat deed hij hier gisterenavond?

— Haar ook laten spelen, het schijnt, dat hij met haar het heele stadje afloopt!

— En mag dat maar zoo?

— Ik heb hem het politiebureau zien binnengaan, hij is er zeker om een machtiging gaan vragen om muziek te mogen maken.

— Nu Charles, ga nu mee je vertreden, anders groei je hier bepaald aan je stoel vast. James zal je post wel overnemen en en hij zal onzen man goed bewaken, nietwaar?

Henderson balde met een grimmig gezicht de verschrikkelijke vuisten en antwoordde:

— Als hij het waagt om weg te loopen, Mylord, sla ik hem met deze handen de hersens in!

— Wij moeten trachten, het zoover niet te

laten komen, zeide Raffles glimlachend, want het is van meer belang, dat de kerel blijft leven!

Charles had zijn pet reeds gegrepen, Raffles bestelde een maaltijd voor Henderson en daarop vertrokken de twee vrienden om een wandeling door het schilderachtige plaatsje te maken.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend naast elkander door en toen begon Raffles:

— Ik ontving je telegram zoo spoedig, dat die Meunier wel groote haast heeft moeten maken om uit Parijs weg te komen, zoo'n haast, dat hij er zelfs zijn ongestelde vrouw alleen voor achterliet. Nu is de vraag, wat hem daar wel toe bewogen kan hebben! Ik vind daar maar één antwoord op: het is de vrees.

— Vrees voor wat? vroeg Charles verwonderd.

— Vrees voor de gevolgen van zijn gesprek met mevrouw Campbell, zoo luidt de naam van de oude dame in het zwart, die wij met hem hebben hooren spreken.

— Maar waarom zou hij bang voor haar zijn?

— Hij is niet bang voor haar persoonlijk, maar hij vreest, dat zij nog eens zal terugkomen, dat zij misschien familieleden meeneemt, en dat durft hij er niet op wagen!

— Ik begrijp volstrekt niet waar je heen wilt, Edward! riep Charles verwonderd uit. Wat kan hij van de oude dame of van haar familieleden te duchten hebben?

— Dat zullen wij spoedig genoeg hooren, Charles! zeide Raffles glimlachend. A propos, de „St. Laurence” behoorde te Cherbourg thuis, niet waar?

— Ja, dat was de thuishaven!

— Dan gaan wij daar nu aanstonds heen, na James te hebben gewaarschuwd.

— Om wat te doen?

— Om de monsterrol van de „St. Laurence” eens na te zien.

— Nu begrijp ik er heelemaal niets meer van, beste Edward. Wat denk je dan wel op die rol te vinden? Ik hoop toch niet den naam Meunier?

— Neen, dien zal ik er zeker niet op vinden! antwoordde Raffles kortaf. Maar bedwing je nieuwsgierigheid en laten wij nu liever eens genieten van het verrukkelijke uitzicht, hetwelk men op dit punt van de haven op het prachtige stadje heeft en op de baai van St. Michel.

Het was inderdaad een prachtig schouwspel, zooals de honderden visscherspinken zich daar bewogen op den donkerblauwen water-

spiegel, of rustig voor anker lagen op de reede van de stad, die amphitheatersgewijze is aangelegd, langs de helling van een tamelijk hoogen heuvel.

De twee vrienden bleven hier ongeveer een kwartier en keerden daarop, nadat Raffles een spoorweggids geraadpleegd had, naar het „Gouden Anker” terug, waar zij Henderson op de hoogte brachten van hun plannen.

De reus knikte eenvoudig met het hoofd, want wat zijn meester deed, dat was natuurlijk welgedaan!

— Als alles ons meeloopt, James, kunnen wij hedenavond om tien uur alweer terugzijn, zeide Raffles, want de trein doet nog geen twee en een half uur over den afstand en wij zullen daar twee uren tijd hebben om er een onderzoek in te stellen.

— Wat moet ik doen, Mylord?

— Niets anders dan oppassen dat die snuiter daarginds met het jongemeisje ons niet tusschen de vingers doorslipt!

— Ik zal er voor zorgen, Mylord! zeide Henderson zachtjes. Hij is een knappe jongen als hij mij ontkomt!

— Maar James, vooral je vuisten thuishouden, niet driftig worden en je liever zooveel mogelijk op den achtergrond houden! zeide Raffles met dreigend opgeheven wijsvinger.

En daarop verlieten de twee mannen het vertrek en spoedden zich weder naar het station, waar zij op tijd aankwamen om den trein naar Cherbourg te nemen, die daar omstreeks vier uur in de middag aankwam.

Zonder tijd te verliezen, lieten Raffles en Charles zich met een taxi naar het kantoor van den havenmeester brengen en daar stelden zij zich voor als particuliere Engelsche detectives, die een onderzoek moesten instellen in verband met het vergaan van de „St. Laurence”.

De havenmeester bleek een zeer beminnelijk man te zijn en op verzoek van Raffles liet hij aanstonds de monsterrol van de „St. Laurence” halen.

Een klerk kwam met het verlangde terug en Raffles begon met de grootste aandacht het register na te slaan.

De bemanning van de mailboot bleek te hebben bestaan uit driehonderdvijftien koppen, allen inbegrepen, van den kapitein tot aan den kleinsten dekzwabber, wiens ouderdom achter zijn naam vermeld stond, twaalf jaar.

Ook stond achter de namen van alle leden der équipage hun plaats van herkomst vermeld en ook hun adres, hetgeen natuurlijk nood-

zakelijk was in geval zij hun verplichtingen niet nakwamen, of wel als zij op zee het leven lieten.

Uit St. Malot waren zeventien leden van de équipage afkomstig, zooals dan ook wel te verwachten was, want het is een echte visschersplaats en bijna de geheele bevolking bestaat daar op de een of andere wijze van de zee.

Maar van die zeventien waren er al aanstonds elf, die onder de vijftig jaar waren en drie van boven de vijftig, een vijftiende was eerste stuurman geweest en naar zoo iemand zocht Raffles ook niet.

Van de beide overblijvenden, de een zevenendertig, de ander drieënveertig jaar, was de een stoker, de andere eerste machinist geweest.

De stoker heette Jean Lecocq, de eerste machinist heette Adolph Thibaud en hij was de jongste van de beide mannen.

Raffles noteerde zorgvuldig deze beide namen, drukte den havenmeester krachtig de hand en wilde zich weder verwijderen, toen hem iets inviel.

— Een oogenblik, monsieur! riep hij uit. Moeten de leden der équipage zich in persoon allen bij u komen aanmelden?

— Niet bij mij, mijnheer. Dat moeten zij doen bij de Maatschappij, in dit geval de „Messageries Maritimes”. Zij heeft natuurlijk ook een monsterrol en wat gij hier ziet is slechts een afschrift, hetwelk ik volgens de wet op mijn kantoor moet houden.

— Dan kan ik u verder nog slechts dank zeggen voor uw bereidwilligheid, mijnheer, hernam Raffles.

Een oogenblik later stonden zij weder op straat, teneinde zich naar het reusachtige kantoorgebouw van de genoemde Stoomvaartmaatschappij te begeven, waar men hen eveneens dadelijk te woord stond.

De burauchef, die persoonlijk met alle leden van de équipage in aanraking kwam, die in zijn register hun handteekening moesten zetten, dacht even na, toen Raffles hem de vraag voorlegde, of hij zich nog herinnerde hoe Lecocq en Thibaud er uit zagen en riep toen eensklaps uit:

— Wacht eens, met dien Lecocq is nog iets gebeurd, naar ik meen! Hij stribbelde tegen toen hij zijn handgeld al in den zak had en wij hebben hem een paar van onze mannen op zijn dak moeten zenden, om hem aan zijn verplichtingen te herinneren. Hij was een man van middelmatige lengte, zwart, breed geschouderd, met een rood litteken terzijde van het voorhoofd, groenachtig zwarte oogen en bijzonder

zwarte wenkbrauwen. Hij had een anker op den rug van de linkerhand getatoueed.

Met moeite dwong Charles den schreeuw terug, die hem naar de lippen drong, want eensklaps had hij alles begrepen, alles, wat er sinds eenige dagen in het hoofd van Raffles moest omgaan.

Deze was echter volkomen bedaard gebleven en slechts een vage glimlach speelde om zijn dunne lippen.

Toen de twee mannen een oogenblik later zich weder naar het station spoedden, zeide Raffles :

— Je zult nu het doel van onze reis wel begrijpen en ik behoef je zeker niet veel inlichtingen meer te geven! Er valt niet meer aan te twijfelen, Meunier en Lecocq zijn een en dezelfde persoon!

— Dus, dan zou die schobbejak de eenige zijn, die uit de schipbreuk gered was?

— Niet de eenige, Léonie Campbell was de andere!

— Dus de kleine Jeanne....?

— Is de kleindochter van de oude dame in het zwart!

Nu kon Charles niet langer bedaard blijven en hij gaf een schreeuw, die de voorbijgangers, verbaasd en lachend naar hem deed omkijken!

Hij greep Raffles bij den arm en riep:

— Geloof je dat in vollen ernst?

— Ik ben er zeker van, hij heeft haar natuurlijk aan boord van het schip vaak hooren spelen, want haar oom had immers den wensch te kennen gegeven zich te overtuigen van haar gaven! En toen hij, op welke wijze weet ik natuurlijk nog niet, alleen met haar gered werd en zij door de ontzetting versuft was, misschien zelfs een weinig krankzinnig, toen is het hem ingevallen, hoeveel partij hij daarvan kon trekken! Als ieder zeeman kon hij natuurlijk een harmonika of een orgel bespelen, en zoodra hij toen weder in Frankrijk was, is het goede, rijke leventje begonnen!

— Maar Edward, hoe verklaar je het, dat er geen bekendheid is gegeven aan zijn redding—

— Wel, daar zal hij zelf wel voor gezorgd hebben! Hij is misschien door inboorlingen gered, of door onbeschaafde Vuurlanders, of Indianen en heeft dadelijk een valschen naam aangenomen! Maar laten wij ons nu haasten, er is nog veel meer te doen.

En hij deelde Charles mede, hetgeen hij aan Mevrouw Campbell beloofd had.

Charles luisterde zwijgend en zeide toen hoofdschuddend:

— Natuurlijk ga ik met je mee, maar ik vrees, dat het vergeefsche moeite zal zijn, het is ondenkbaar, dat er dan, behalve die twee, nog meer overlevenden van de „St. Laurence” zouden zijn!

— Dat moeten wij afwachten, Charles! zeide Raffles kortaf.

En zoo werd de terugreis naar St. Malot aanvaard, de twee vrienden dineerden in den trein en toen zij de groote gelagkamer van het „Gouden Anker” binnentraden, zagen zij daar aanstonds de kleine Jeanne midden in de kamer staan, die haar viool deed lachen en weenen, jubelen en weklagen.

Het was doodstil in de gelagkamer en zelfs de ruwe zeebonken hadden tranen in de oogen.

Op hun teenen loopend, zochten Raffles en Charles een plekje op, dichtbij het buffet, namen daar plaats en bestelden een glas bier.

Henderson zat in een anderen hoek en had hen reeds een knipoogje van verstandhouding toegeworpen.

Het was bij half twaalf toen de jonge violiste eidelijk mocht rusten, nadat de orgeldraaier, thans van een harmonika voorzien, herhaalde malen met het bakje was rondgegaan.

En zij ging op slechts weinige passen afstands van Raffles zitten, altijd met dezelfde wezenlooze uitdrukking op het bleeke gelaat, denzelfden zonderlingen glans in de prachtige blauwe oogen, altijd met hetzelfde trage gebaar van de smalle tengere hand naar het voorhoofd alsof daar iets zat, wat haar hinderde.

Ongemerkt wist Raffles haar te naderen en tersluiks knipte hij vlug met zijn zakschaartje een paar van de glanzend zwarte haren af, zonder dat iemand het had opgemerkt, zelfs Charles niet.

Hij gaf den jongen man een wenk en de twee mannen verlieten de gelagkamer om zich naar hun slaapkamer te begeven, want Raffles had aanstonds ook voor zichzelf en Henderson een kamer besteld.

Daar gekomen sloot hij de deur, goot wat water in het drinkglas dat op de eenvoudige waschtafel stond, liet er wat zout invallen, dat hij had meegenomen uit een zoutvaatje op het buffet, wachtte tot het gesmolten was en dompelde de haren in het zoute water.

Er waren nog geen twee minuten verlopen, of er verspreidde zich een soort inktachtig wolkje in het water en nu vertoonden de haren een prachtige goudblonde kleur.

Charles had vol verbazing, met schitterende oogen toegezien en nu zeide hij met gedempte stem, maar op een toon van groote vreugde:

— Je hadt dus gelijk, Edward, als steeds had je weer gelijk! Wat zullen wij nu doen?

— Allereerst dat meisje aan zijn klauwen ontrukken!

— Prachtig! Wanneer moet dat gebeuren?

— Nog hedennacht! En dan gaat zij met ons mee; zij is van ontzetting in dezen beklagenswaardigen toestand geraakt, wie weet krijgt zij haar geheugen wel weer terug en haar normale geestvermogens, wanneer zij onverhoeds haar vader terugziet, natuurlijk verondersteld, dat er nog overlevenden van de ramp zijn. Is dat niet het geval, dan wil ik trachten door andere middelen haar zieke hersenen weder te genezen!

— Hoe denk je haar te ontvoeren?

— Wij moeten eerst trachten te ontdekken, waar haar kamer is en dan zal onze langjarige ervaring op het gebied van inbreken enzovoorts een woordje meespreken!

— Maar als zij weg is, zal die ellendeling misschien argwaan krijgen en zijn gerechte straf ontgaan!

— Wees daar niet bevreesd voor, James blijft achter en zal hem in het oog houden!

En daarop begaven de twee vrienden zich weder naar de gelagkamer, waar Henderson in de grootste kalmte des gemoeds bezig was aan zijn zooveelste glas bier, zonder dat het hem in het minst scheen te deren.

Een kleine beweging van het hoofd door Raffles gemaakt, was voor den reus voldoende om langzaam de gelagkamer uit te slenteren en een oogenblik later beraamde het drietal op een afgelegen, duister plekje de plannen voor den nacht....

Het was bijna half drie en alles in het kleine stadje was reeds in diepe rust, toen drie gedaanten door een smalle steeg slopen, die aan de achterzijde langs het logement „Surcouf” liep.

Het waren Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Zij stonden stil bij een tamelijk lagen muur, die het erf van het logement van de steeg afsloot en in een oogwenk waren zij daar overheen.

— Daar is de kamer van het meisje, op de tweede verdieping, er is een balkon voor.

— Hoe komen wij er in?

— Ik zal alleen wel binnengaan en James is toch zeker sterk genoeg om ons beiden op zijn schouders te dragen, nietwaar?

— Dat heeft niets te beteekenen, Mylord, fluisterde de reus schouderophalend en reeds had hij zich met de krachtige handen tegen

den muur gesteund, een weinig terzijde van het balkon.

Charles was met de vlugheid van een aap boven op zijn schouders en tenslotte klom Raffles tegen de twee mannen op met de snelheid van een geoeffenden acrobaat, zoodat hij juist den rand van het balkon kon bereiken.

Hij stapte over de leuning en had in een wip de vensterdeur geopend.

Het vertrek, waar hij binnentrad, was slechts verlicht door een klein olielampje.

Raffles trad snel op het bed toe, waar de kleine Jeanne gerust sluimerde, drukte haar een doek, in een bedwelmende stof gedrenkt, op neus en mond, liet ze daar een paar seconden, wikkelde het bewusteloze meisje in een zware plaid, welke hij om zijn hals geknoopt, had meegenomen, nam haar in zijn armen en trad met haar op het balkon.

Hij stak haar aan Charles toe, die haar voorzichtig vastgreep en met groote behoedzaamheid, zich met een hand tegen den muur steunend, langs het kolossale lichaam van Henderson liet glijden.

Raffles trad weder binnen, verzamelde in allerijl de kleederen van het jongemeisje tot een bundeltje, wierp dit over den rand van het balkon en klom toen weder als een kat naar beneden.

Het geheele voorval had zeker geen vijf minuten geduurd.

Raffles deed het meisje snel en zoo goed als hij kon haar bovenkleederen aan en haar schoenen, sloeg de plaid weder om haar schouders, Henderson klom het eerst over den muur en een paar minuten later ijlden de mannen weg met hun kostbaren last....

Tot hun geluk was het logement aan de grens van het kleine stadje gelegen en de steeg liep regelrecht uit op de straat, die van St. Malot naar een klein dorp voerde, eveneens door visschers bewoond.

Zij bereikten dit dorp, het meisje om beurten dragende, tegen het kriecken van den dag en het duurde niet lang of Raffles had voor vrij wat geld een visscher kunnen bewegen hem met zijn groote schuit naar Engeland over te brengen, waar zij nog dienzelfden avond landden in een kleine visschersplaats.

Henderson echter was naar St. Malot teruggekeerd.

Jeanne was reeds lang uit haar bewusteloosheid ontwaakt, maar zij scheen volstrekt niet te beseffen, wat er eigenlijk met haar gebeurd was en keek slechts zwijgend, hoogstens een

weinig nieuwsgierig, van Raffles naar Charles en van dezen weder naar Raffles.

De schipper kreeg zijn loon om aanstonds weder terug te keeren, het drietal betrok een logement aan de haven, rustte dien nacht goed uit en vertrok den volgenden morgen om negen uur naar Londen.

In zijn daartoe bij uitstek geschikt huis aan de Victoria Street nam Raffles zijn gewone uiterlijk weder aan, welk voorbeeld door Charles Brand gevolgd werd en om twaalf uur in den middag reisden zij, in gezelschap van het altijd zwijgende meisje naar het vliegveld van Hendon.

Daar stond, veilig in haar loods geborgen, de wonderlijke vliegmaschine van den Grooten Onbekende, de „Sperwer” geheeten, een van zijn meest geniale vindingen, waarmede een snelheid bereikt kon worden tot vijfhonderd kilometer per uur.

Niemand kende het geheim van deze uitvinding dan de drie mannen, maar niettemin

wist de politie van Amerika, Engeland en Frankrijk maar al te goed, dat hun geheimzinnige vijand moest beschikken over een voermiddel van een ongehoorde, tot dusverre nog niet geëvenaarde snelheid.

Naar het uiterlijk week deze vinding van Raffles echter niet veel af van de meest moderne vliegtuigen, behalve, dat het lang niet zoo groot was en ten hoogste zeven personen kon bergen en daar de wonderlijke elektrische machine, die haar in beweging bracht, onder een metalen kap zorgvuldig was verborgen, had nog niemand het geheim van John Raffles kunnen doorvorschen.

Met deze vliegmaschine nu, stegen de twee mannen en het meisje, dat tot dusverre op geen enkele vraag had geantwoord, maar hen slechts met haar groote, droevige oogen aanstaarde, van het groote vliegveld op, om koers te zetten naar het Zuiden van den Atlantischen Oceaan.

HOOFDSTUK VII.

HEREENIGD.

Duizenden mijlen scheidten de hoofdstad van het Vereenigde Koninkrijk van Kaap Hoorn, de Zuidelijkste punt van Zuid Amerika, dat wil zeggen van Patagonië, maar hoe groot deze afstand ook was, Raffles had hem binnen anderhalven dag afgelegd en daarbij had hij zich zelfs nog opgehouden, teneinde sommige kleine eilandengroepen te doorzoeken.

Daarbij had hij Buenos Aires natuurlijk ver achter zich gelaten, maar dat moest hij ook doen, want de vreeselijke storm van die Decembertagen had de schepen, welke hij overvallen had, honderden mijlen Zuid Oostelijk uit hun koers gedreven.

Van kaap Hoorn af, wendde Raffles den koers en hield nu in zuiver Oostelijke richting aan.

Hij wist, dat hij op deze wijze verscheidene groepen eilanden zou passeeren, bestaande uit drie tot twintig eilandjes, alle onbewoond en buiten de gewone route liggend.

Charles had hem reeds eenmaal aan het stuurrad afgewisseld, opdat hij zelf ook rust zou kunnen nemen.

Wat het jonge meisje betreft, zij was in de machine gestapt met hetzelfde onverschillige gelaat, waarmede zij in een rijtuig zou zijn geklommen en zij scheen volstrekt niet bemerkt te hebben, dat men zich boven de zee bevond.

Maar wel scheen zij haar viool te missen, want reeds eenige malen had zij een haastige, onwillekeurige beweging gemaakt, als greep zij naar iets, dat er niet was, en eenmaal had zij de beweging van strijken gemaakt, maar met een droevig glimlachje had zij de armen weder slap langs de zijden laten vallen en glinsterende tranen waren uit haar oogen over haar wangen gedruppeld.

De vliegmaschine bevond zich op het oogeblik, dat wij ons verhaal hervatten, ter hoogte van Zuid Georgia, een der grootste eilanden in deze streek van den Atlantischen Oceaen.

Het eiland is bewoond en indien daar schipbreukelingen geland waren, dan zou dat stellig reeds lang bekend zijn.

Het was vijf uur in den morgen en de zon was juist opgekomen, toen de vliegmaschine over het eiland vloog op een hoogte van ruim vierduizend meter, zoodat Zuid Georgia niet veel grooter leek dan een flink uitgerekte walvisch.

Heinde en ver was geen enkel schip te zien.

Charles was zooeven wakker geworden en had er zich aan gezet het ontbijt te bereiken, met behulp van de electriche kookinrichting, welke zich aan boord van de vliegmaschine bevond.

En hij behoefde zich voor zijn arbeid werkelijk niet te schamen, want een half uur later konden alle reizigers zich verkwikken met een stevigen maaltijd, bestaande uit ham, gebakken eieren, griesmeel en een blikje zalm, alles besproeid met een paar koppen geurige thee.

Ook het meisje had gegeten, maar mechanisch, zooals zij alles deed.

Het was alsof een onzichtbare hand haar leidde, alsof zij onder dwang handelde.

De vliegmaschine zette haar tocht voort zonder dat zij er iets van scheen te bemerken.

Een vol uur nadat Zuid-Georgia aan den gezichtseinder was verdwenen, kwamen reeds weder andere eilanden in het gezicht.

Het was een kleine groep, ver van iedere scheepvaartroute gelegen.

Nu liet Raffles de machine aanzienlijk dalen, want hij wist, dat deze eilanden niet bewoond waren, en dus moest hij hier zijn onderzoek hervatten.

Toen de machine op een hoogte van zeshonderd meter was gedaald, liet Raffles haar voortdurend groote kringen boven de groep beschrijven.

En toen dit nauwelijks tien minuten geduurd had, gaven Raffles en Charles tegelijk een luiden schreeuw.

Charles wees met uitgestrekte vinger naar een punt in de verte.

Boven een soort landtong, met bosch bedekt, en behoorende bij het grootste eiland

van de groep, rees een rookkolom op....

Onmiddellijk liet Raffles de machine nog meer dalen, tot op tweehonderd meter.

En toen rees een zucht van dankbaarheid en voldoening uit zijn borst.... daar, op het breede strand, stond een groep van ten minste tien personen, die als waanzinnig met doeken en hoeden zwaaiden, rondom het vuur, dat zij zeker dadelijk hadden aangelegd, zoodra de vliegmaschine in het gezicht was gekomen, teneinde daardoor de aandacht van de luchtvaarders te trekken.

De „Sperwer” was nu zoo dicht boven het strand gedaald, dat de gelaatstrekken der menschen daar beneden duidelijk zichtbaar waren.

Raffles liet de machine weder een zwenking naar zee maken, ten einde een goede landingsplaats te kiezen.

En juist toen het toestel zich weder boven de goiven bevond, klonk er een gillende kreet achter hem.

Verschrikt wendde hij het hoofd om.

Het jonge meisje was overeind gekomen en stond nu, met beide handen op den rand van de cabine geleund, naar het strand te staren.

Zij was bleeker dan de dood, en haar geheele lichaam trilde.

Raffles begreep.... zoeven had het kind haar vader herkend!

En hij begreep tevens, dat zij door dit onverwachte weerzien eensklaps haar verstand had teruggekregen en dat de toestand nu zeer gevaarlijk was, want die plotselinge overgang van doffe versuffing tot begripshelderheid gaat menigmaal met een laatste opflikkering van waanzin gepaard.

Hij wilde iets schreeuwen tot Charles, die naar het land keek, maar voor hij een woord had kunnen uitbrengen, had het jongemeisje zich eensklaps over den rand van het schuitje geworpen en plofte van een hoogte van twintig meter in de golven.

Nog voor iemand iets had kunnen zeggen, was Charles opgesprongen en wierp zich nu zonder aarzelen met een koenen sprong overboord....

Tien seconden later streek de „Sperwer” op het strand neder, maar zoo groot was de vaart, dat het toestel wel een driehonderd meter voortsloof over het vlakke, gladde zand.

Maar dan stond zij stil, de wonderlijke machine en dadelijk sprong Raffles op het strand en ijlden de schipbreukelingen tegemoet, die snikkend, half krankzinnig van vreugde

kwamen toesnellen.

Bijna op hetzelfde oogenblik stapte Charles door de golven naar land, het beweginglooze lichaam van het jonge meisje in zijn armen.

Hij droeg het naar de kleine groep en legde het lichaam voorzichtig op het zand neder.

En nauwelijks had een man van een jaar of vijfenveertig met een edel gevormd gelaat het gezicht van het jonge meisje gezien of met een kreet van smart en innige vreugde wierp hij zich naast het roerlooze lichaam neder, om het bleeke gelaat met kussen te overdekken.

— Mijn dochter, mijn kind, mijn Léonie! klonk het tusschen zijn snikken door.

Raffles legde hem de hand op den schouder en zeide ernstig:

— Wees bedaard, mijnheer Campbell! Ik vrees, dat uw kind ernstig geleden heeft door den val, en gij moet haar dadelijk rust geven! Hebt gij hier droge kleeren? Is hier een hut, een onderkomen?

— Ja, mijnheer, wij hebben er gezamenlijk een gebouwd! antwoordde Campbell. Maar zeg ons eerst, bid ik u, hoe gij ons gevonden hebt!

En nu volgde er een snel gewisseld vraaggesprek, waaruit het volgende bleek:

Twaalf schipbreukelingen, waaronder twee vrouwen, hadden zich weten te redden op een der zware laadmasten van de „St. Laurence” en tien minuten later waren zij op dit eiland op de kust geworpen.

Dadelijk was Campbell, wegens zijn kundigheden, aangewezen als de leider van het beklagenswaardige groepje en met onverflauwde geestkracht had hij zijn taak voortgezet, om den moed bij de ongelukkigen levendig te houden en alles in het werk te stellen, dit eiland zoo spoedig mogelijk te verlaten.

Toen de storm geluwd was, werd het eiland onderzocht en gelukkig vond men er voldoende levensmiddelen om tenminste niet van honger te sterven.

Er waren cocospalmen, bananen en andere vruchten en het eiland wemelde van klein wild.

Wel hadden de schipbreukelingen niets anders kunnen redden dan het veege lijf, maar zij slaagden er in een soort strikken te vervaardigen, waarin menig duinkonijn of aardvarken werd gevangen.

Men bouwde een huis van boomstammen, na de eerste nachten in de open lucht onder het zware geboomte te hebben doorgebracht, en toen dit alles gereed was, begon men zelfs aan den bouw van een schip!

Wel wist Campbell, dat hiermede vele maanden, misschien een jaar zou verlopen, maar alle schipbreukelingen waren door een vurigen ijver beziel, en het geluk wilde, dat zich onder hen de scheepstimmerman bevond, wiens raadgevingen van onschatbaar nut bleken.

Maar toen Raffles het half voltooide scheepje zag, schudde hij het hoofd, het ware een waagstuk zonder weerga geweest, met dit ranke vaartuig de naaste vastelandskunst te willen bereiken.

Raffles moest op zijn beurt een verklaring geven van zijn komst, en hij deed dit met weinige woorden, daar hij zijn geheim niet wilde prijsgeven.

Aan Campbell deelde hij echter alles mede, wat den lezer reeds bekend is.

Deze had zwijgend naar hem geluisterd met de smalle hand van zijn hervonden kind in de zijne en toen de Groote Onbekende had uitgesproken, greep hij diens hand, drukte ze, alsof ze hij wilde verbrijzelen en zeide met tranen in de oogen:

— Nooit, nooit zullen wij u dit kunnen vergoeden, Graaf! Wat er ook moge gebeuren, wij blijven voor eeuwig uw schuldenaar!

— Laat ons daarover niet spreken! hernam Raffles met een vreemd lachje. Ik heb veel goed te maken. Het verheugt mij, dat ik u dezen dienst kan bewijzen, aan u en de anderen op dit eiland! En laten wij nu eens spreken over uw vertrek! Ik heb zoeven uw dochter onderzocht, en ik moet u zeggen, dat het gevaarlijk zou zijn, haar thans te vervoeren! Ik zou u dus willen voorstellen, hier met haar te blijven, want in dit heerlijke klimaat zal zij binnen een week genoegzaam hetsteld zijn, om per schip te worden vervoerd. Ik zou nu vier personen kunnen mede terugnemen, maar om bijzondere redenen doe ik dit liever niet. Ik keer nu aanstonds terug en ik zal zorgen, dat er dadelijk een vaartuig van de naaste havenstad in Zuid-Amerika wordt gezonden om u hier af te halen. Gij kunt allen binnen drie weken uw gezinnen weder begroeten! Wees zoo goed, mij een lijstje van uw metgezellen te geven, dan zal ik zorgen, dat hun families op de hoogte worden gebracht!

Juist toen Raffles dit gezegd had, sloeg Léonie de mooie oogen op en dadelijk zag Raffles, dat de uitdrukking van versuffing daaruit verdwenen was, de plotselinge schok had haar genezen.

Zij keek even zoekend rond, kreeg toen den man naast haar sponde in het oog en zeide met zachte, maar duidelijk verneembare stem:

— Vader, lieve, lieve vader!

Toen sloot zij de oogen weder en verzonk in een gerusten slaap, met de hand van haar vader in de hare geklemd....

Twee dagen later was Raffles weder te St. Malo terug.

Zijn eerste gang was naar het hotel, waar hij Henderson had achtergelaten.

Hij vond er den reus niet, maar wel een briefje met de lakonieke mededeeling:

„Ben met den bewuste naar Parijs teruggekeerd.”

Zoo werd dan dadelijk de reis naar Parijs aanvaard en aanstonds begaven de twee mannen zich naar de Rue Lepic.

En daar vonden zij Henderson, die rustig in een boek zat te lezen, met een pijp in den mond.

Vreemd genoeg scheen de reus een weinig verlegen en de begroeting van zijn meester was wel wat linksch.

— Wat is er aan de hand, James? vroeg Raffles, die op het gelaat van den braven reus kon lezen als in een opengeslagen boek.

— Oh, er is niets, Mylord! antwoordde Henderson bedremmeld.

— Voor den dag er mee! Denk je, dat ik niet aan je kan zien, dat er iets niet in orde is? Je hebt toch dien schurk van een Meunier niet uit het oog verloren?

— Neen Mylord, ik weet waar hij is!

— Waar dan?

— In een gasthuis.

— In een is hij dan ziek geworden?

— Ja, heel ziek, de commissaris van politie wist niet, of hij er wel van boven op zou komen.

— Wel wat drommel vertel je me daar nu! riep Raffles verwonderd uit. Welke commissaris van politie?

— Nu, die hem zijn eerste verhoor had willen afnemen?

— Wees om 's hemelswil wat duidelijker, James! riep Raffles ongeduldig uit. Wat had de kerel dan uitgevoerd?

— Ingebroken!

— Ingebroken? Waar dan?

— Bij Mevrouw Campbell!

Raffles dwong zich tot kalmte, ging zitten, wierp Charles een veelbeteekenenden blik toe en zeide rustig:

— Vertel het mij maar eens kalm, James! Overhaast je vooral niet!

— Oh, het is veel eenvoudig, Mylord! kwam de reus, zijn geweldige vingers over elkander wrijvend. Des morgens, nadat wij den slag gewaagd hadden, was ik in de buurt van

het logement „Surcouf” en die schurk was door het dolle heen, toen hij merkte, dat het meisje weg was. Maar hij geloofde, dat zij zelve op den loop was gegaan, omdat er nergens een spoor van braak was te ontdekken. Toen moet hij gedacht hebben dat alles verloren was, en hij is naar Parijs teruggekeerd. Ik er achteraan, zooals u mij gezegd had. En nu, dienzelfden nacht zocht hij een paar kameraden op en hij heeft hen zeker gezegd, dat er bij de alleenwonende mevrouw Campbell een goeden slag was te slaan.

— En jij had hem niet uit het oog verloren ?

— Toch wel, Mylord ! Dat is het juist ! riep de reus op klagenden toon. Ik ben niet zoo goed bekend in Parijs en in een van die sloppen raakte ik hem kwijt, om elf uur in den avond. Ik zwierf er lang rond, maar hij kwam niet te voorschijn. En toen werd ik als door een soort instinct naar het huis van die oude dame gedreven, dat u mij had beschreven ! En ik deed goed er heen te gaan ! Want verbeeldt u, dat ik zoo onder een muur doorloop, kreeg ik een soortement pakje op mijn kop, gevuld met breekijzers, loopers en zoo meer, iets van dertig kilo. Dat is een zware vracht die daar valt, denk ik, en ik verschuil mij en wacht kalm af. En daar komen achter elkaar drie kerels over den muur. Toen waren ze compleet

en ik sprak een woordje met hen....

Henderson wachtte even en vervolgde toen op een toon van innig beklag :

— En nu liggen ze in het gasthuis

— Maar drommelsche kerel, dat is toch geen reden om zoo treurig te kijken ! riep Raffles uit.

— Ik ben blij, dat u er zoo over denkt, Mylord, maar u had me gezegd, goed op dien schurk te letten en dat doe je toch niet als je hem half dood slaat ! Maar hij stak naar mij met een mes en die anderen dito, dito en toen moest ik wel wat ruw optreden !

Charles lachte, tot de tranen hem over de wangen rolden en Raffles ging dadelijk heen, om ijlings aan de vriendelijke, oude dame het heerlijke nieuws zoo voorzichtig mogelijk te gaan mededeelen

Een maand later was het gezin der Campbells weder vereenigd.

Uit het verhaal van Léonie en uit de beken- tenis van Lecocq bleek naderhand, dat beiden inderdaad geruimen tijd hadden rondgedreven op een omgeslagen reddingsboot, en dat het meisje reeds na een halven dag haar verstand van ontzetting had verloren.

Zes uren nadien waren beiden gered door Vuurlandsche visschers.

De volgende aflevering bevat :

Het verdwenen Document.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

kwam..... en overwon onmiddellijk

in het buitenland duizenden en duizenden liefhebbers van een ècht boeiend speurdersverhaal. Zoo zal het ook hier gaan! Ondanks de tijdsomstandigheden! — Een uitgave van Texas Jack behoeft niet te wachten op betere tijden, omdat Texas Jack een alles overwinnende sympathie veroveren zal en ook te veel spanning zal verwekken, om niet opgewassen te zijn tegen het malaise-verschijnsel. — In de serie Texas Jack komt iedere maand een nieuw, groot, compleet, zéér boeiend verhaal uit. Een fleurig omslag en telkens een nieuwe illustratie in kleurendruk verhoogen de aantrekkelijkheid van deze uitgave. En de prijs bedraagt slechts vijftien cent.

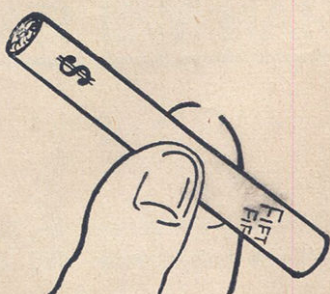
Verzuimt niet kennis te maken met Texas Jack, den onvergelykelijken speurder. U zult zien:

HIJ IS EEN KEREL NAAR UW HART!

Afwisselend met „Texas Jack” komen ook éénmaal per maand uit „Nick Carter” en „Harry Dickson”. — De verhalen van „Buffalo Bill” verschijnen elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week.

OPSPORING VERZOCHT

GROOT VERKOOPS- ONDERZOEK

Hulp van
Fifty-Fifty rookers
wordt ruim beloond.

Met het doel om de waarde van de verschillende distributiemiddelen in Holland te onderzoeken, heeft de Verkooporganisatie van de fabrikanten het denkbeeld opgevat, om het boven afgebeeld Dollarteeken (\$) in diverse kleuren aan te brengen op verschillende $\frac{1}{2}$ cts. Fifty Fifty sigaretten, die in geheel Nederland meer en meer verkocht worden.

Ten einde dit onderzoek te doen slagen moet iedere met een $\frac{1}{2}$ -teeken gemerkte Fifty Fifty sigaret zoo spoedig mogelijk bij ons terugkomen, met opgave van datum van verkoop aan het publiek.

Bekijkt dus iedere Fifty Fifty sigaret goed voor ge haar aansteekt om te zien of er soms een $\frac{1}{2}$ teeken is opgedrukt. Indien dit zoo is, zendt dan onmiddellijk de geheele sigaret per brief aan : Goodwin, Postbus No. 2, Amsterdam, en vermeld daarbij naam en adres van U zelf, naam en adres van den winkelier, waar U deze sigaret gekocht hebt, alsmede den datum waarop de sigaret gekocht is. U ONTVANGT VOOR UW MOEITE EEN

RUIME BELOONING